

ผลงานเล่มที่สองใน “ไตรภาคอวกาศ” ของผู้เขียน “นาร์เนีย”

PERELANDRA

เพริลันดร้า

C. S. Lewis

เพเรลันดร้า

ซี. เอส. ลูอิส
เขียน

SaintPSU
แปล

เพชรลานดร้า

SaintPSU แปล

จากเรื่อง Perelandra (1943) โดย C. S. Lewis

Thai Language Copyright@2023 by Veritas Publishing All Rights Reserved

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มกราคม 2566

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ลูอิส, ซี. เอส.

เพชรลานดร้า-- กรุงเทพฯ : เวิร์ทส, 2566.

614 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ I. เซนต์พีเอสยู, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823.912

ISBN 978-616-93650-6-8

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์เวิร์ทส Published by Veritas Publishing

บรรณาธิการ เกรียงไกร ทวีโชคกิจเจริญ

ออกแบบปก Supchanon Tongin

สงวนสิทธิตามพระราชบัญญัติการพิมพ์

พิมพ์ที่ : บริษัท กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

6/1 นิคมอุตสาหกรรมบางชัน ซอยเสรีไทย58 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ
10510

Tel. 02-136-7042 Fax. 02-136-7043 Email : info@good-head.com

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาพบกันอีกครั้งกับ **เพเรลานดร้า** ผลงานเล่มที่สองใน “ไตรภาคอวกาศ” ของ ซี. เอส. ลูอิส หลังจากเล่มแรก **ดาวดับเสียง** ดร.เอลวิน แรนซัมจับปลัดจับผลูต้องไปผจญภัยบนดาวมาลาคานดร้า มาในเล่มนี้ แรนซัมต้องออกเดินทางไปยังดาวเพเรลานดร้าเพื่อหยุดยั้ง ความชั่วร้ายที่แฝงตัวเข้ามาหมายทำลายเพเรลานดร้าเหมือนที่เคยทำเอาไว้ กับทุกคานดร้า แต่แรนซัมจะสามารถหยุดยั้งความชั่วร้ายเอาไว้ได้หรือไม่ คงต้องพลิกหน้ากระดาษและไปเอาใจช่วยแรนซัมกัน

คำนำผู้แปล

เนื้อหาของนิยายเล่มนี้หลายประเด็นเกี่ยวพันกับแนวคิดทางคริสต์ศาสนา ซึ่งเวลานำเสนอเป็นต้นฉบับในภาษาอังกฤษจะอาศัยการขึ้นต้นคำด้วยตัวพิมพ์ใหญ่เพื่อบ่งบอกถึงนัยของคำ/วลีสำคัญเหล่านั้น แต่คำสำคัญสั้น ๆ เหล่านั้นไม่สามารถสื่อนัยแฝงที่ว่าได้อย่างครบถ้วนเมื่อถ่ายทอดมาเป็นภาษาไทย ดังนั้นผู้แปลจึงได้แทรกเชิงอรรถเพื่ออธิบายความนัยเหล่านี้เอาไว้ตลอดทั้งเล่ม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี คุณลูอิส ผู้เขียนได้แทรกเชิงอรรถของตัวเองเอาไว้ด้วยจุดหนึ่ง ผู้แปลจึงหมายตำแหน่งของเชิงอรรถดังกล่าวเอาไว้ด้วยสัญลักษณ์ [*1] และแนบเชิงอรรถดังกล่าวไว้ที่ท้ายบทที่หนึ่ง ต้องบอกกล่าวก่อนเพื่อป้องกันความสับสน

อย่างไรก็ดี ด้วยความที่แก่นของนิยายเรื่องนี้อิงอยู่กับคติความเชื่อทางคริสต์ศาสนา รวมทั้งมีการอ้างอิงถึงวรรณกรรมชิ้นอื่นและหลักปรัชญาอันลึกซึ้งค่อนข้างมาก—ลักษณะที่หลายปีที่ผ่านมามีนักวิชาการยกข้อความแค่บางตอนหรือบทเดียวไปเขียนงานวิจัยวิเคราะห์วรรณกรรมได้เป็นเล่ม ๆ —ผู้แปลได้พยายามเก็บรายละเอียดส่วนนี้ให้ครบถ้วนมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่ก็มีความเป็นไปได้ที่ผู้แปลอาจจะมองข้ามแนวคิดที่ถูกอ้างอิงไปโดยไม่ทันรู้ตัวและดังนั้นจึงทำให้ตีความผิดพลาดไป ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้

หมายเหตุผู้เขียน

เรื่องราวต่อไปนี้จะอ่านแยกโดด ๆ ก็ได้ แต่เรื่องราวเหล่านี้เป็นภาคต่อของ *ดาวดับเสียง* ซึ่งเล่าถึงรายละเอียดการผจญภัยของแรนซัมบนดาวอังคาร หรือในชื่อที่ชาวดาวดวงนั้นเรียกขานกันว่า *มาลาคานดร้า* บรรดาตัวละครที่เป็นมนุษย์ในหนังสือเล่มนี้ต่างเป็นตัวละครที่สมมุติขึ้นทั้งสิ้นและไม่ได้แฝงนัยถึงบุคคลหนึ่งบุคคลใดทั้งสิ้น

ซี. เอส. แอล.

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

หมายเหตุผู้เขียน

บทที่ 1	8
บทที่ 2	34
บทที่ 3	59
บทที่ 4	88
บทที่ 5	117
บทที่ 6	143
บทที่ 7	173
บทที่ 8	200
บทที่ 9	219
บทที่ 10	254
บทที่ 11	285
บทที่ 12	310

บทที่ 13	331
บทที่ 14	354
บทที่ 15	377
บทที่ 16	400
บทที่ 17	423
ประวัติผู้เขียน	

บทที่ 1

ระหว่างที่ผมเดินออกจากสถานีรถไฟที่วอสเตอร์และเริ่มต้นออกเดินเข้าไปตามเส้นทางยาวสามไมล์เพื่อมุ่งสู่กระท่อมของแรนซัมนั้น ผมครุ่นคิดว่าคงจะไม่มีใครสักคนบนซานซาลาข้างหลังผมที่จะสามารถคาดเดาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบุรุษผู้ที่ผมกำลังเดินทางไปพบออกมาได้ พุ่มไม้ต้นเดี่ยว ๆ ที่ขึ้นเป็นดงใหญ่อยู่ข้างหน้าผม (ตัวหมู่บ้านนั้นตั้งอยู่หลังดงไม้ที่ว่าทางด้านทิศเหนือของสถานีรถไฟ) ดูเหมือนกับพุ่มไม้ที่เห็นได้ทั่วไป ท้องฟ้ามัวช่วยยามห้าโมงเย็นก็ดูเหมือนท้องฟ้าที่คุณจะเห็นได้ทั่วไปในช่วงเย็นของวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วง บ้านไม้ก็หลังและดงไม้ใบสีแดง ๆ เหลือง ๆ ไม่ก็ต้นถั่วสนที่ไม่มีลักษณะผิดปกติแปลกตาใด ๆ ทั้งสิ้น ใครเล่าจะคาดคิดว่าเดินเลยทิวทัศน์ที่สวยงามเหล่านี้ต่อไปอีกเล็กน้อย ผมจะได้พบและจับมือกับชายผู้เคยอาศัยชีวิตอยู่ในดาวดวงหนึ่งที่ห่างจากกรุงลอนดอนถึงสี่สิบล้านไมล์ ชายผู้เคยเห็นโลกของเราจากระยะห่างที่ทำให้มันดูเหมือนดวงไฟสีเขียวดวงเล็กเท่าปลายเข็ม ชายผู้ที่เคยเผชิญหน้าและเจรจาพาทีกับสิ่งมีชีวิตที่ถือกำเนิดขึ้นก่อนที่จะเริ่มมีสิ่งมีชีวิตใด ๆ ขึ้นมาบนโลกของเราเสียอีก

เพราะว่านอกจากชาวดาวอังคารแล้ว แรนซัมยังได้พบเจอกับสิ่งอื่น ๆ อีกด้วยบนดาวอังคาร เขาได้พบกับเหล่าสิ่งมีชีวิตที่รวมกันเรียกว่า *เอลดิลล์* และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาได้พบกับเอลดิลล์ผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็น

ผู้ปกครองดาวอังคาร หรือถ้าจะเรียกตามภาษาของพวกเขา *โอยาร์ซ่าแห่ง มาลาคานดร้า* เหล่าเอลดีล่านั้นแตกต่างอย่างสุดขีดจากสิ่งมีชีวิตใด ๆ ที่พบได้บนโลก ระบบร่างกายของพวกเขา—หากจะเรียกกว่านั้นคือร่างกายได้—แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงกับระบบร่างกายของมนุษย์หรือชาวดาวอังคาร พวกเขาไม่กินอาหาร ไม่แพร่พันธุ์ ไม่หายใจ และไม่มียวันตายตามธรรมชาติ และในแง่ที่ทำให้พวกเขาดูจะคล้ายกับแร่ธาตุที่มีความรู้สึกนึกคิดมากกว่าที่เราจะพิจารณาพวกเขาว่าเป็นสัตว์สิ่งมีชีวิตอย่างหนึ่งได้ แม้ว่าพวกเขาจะปรากฏตัวอยู่บนดาวเคราะห์ทั้งหลาย และแม้ว่าประสาทสัมผัสของเราจะบ่งบอกว่าบางครั้งพวกเขาอาศัยอยู่บนดาวเหล่านั้น ตำแหน่งที่อยู่ที่แน่นอนของเอลดีลีสักตนในช่วงระยะเวลาหนึ่งเวลาใดนั้นเป็นหัวข้อที่ยากลำบากยิ่งในการหาคำตอบ เหล่าเอลดีล่ำพิจารณาว่าอวกาศ (หรือ *'สรวงสวรรค์ห้วงลึก'*) นั้นคือที่พำนักอย่างแท้จริงของพวกเขา และสำหรับพวกเขาแล้วดาวเคราะห์ทั้งหลายนั้นหาได้เป็นพิภพที่มีขอบเขตตายตัว หากแต่เป็นจุดต่าง ๆ ที่กำลังเคลื่อนตัว—หรือบางทีอาจจะมองได้ว่าเป็นการขัดจังหวะ—อยู่ภายในสิ่งที่พวกเรารู้จักกันในชื่อระบบสุริยะจักรวาล หรือที่พวกเขาเรียกกันว่า *อาณาเขตแห่งอาร์บออล*

สำหรับวันนี้ ผมกำลังเดินทางไปพบกับแรนซัมตามคำเชิญของเขาที่ส่งมาทางโทรเลข *'แวะมาหาวันพฤหัสบดีถ้าเป็นไปได้ มีธุระ'* ผมพอเดาได้ว่าเขาหมายถึงธุระประเภทไหน และนั่นคือสาเหตุว่าทำไมผมถึงบอกตัวเองซ้ำ ๆ ว่ามันจะเป็นคำคืนอันน่าเพลิดเพลินอย่างที่สุดที่ผมจะได้ใช้เวลาอยู่

ร่วมกับแรนซัม ด้วยผมอดรู้สึกอยู่ตลอดเวลาไม่ได้ว่าผมไม่มีความสุขกับโอกาสที่ว่ามีมากเท่ากับที่ผมควรจะรู้สึก เหล่าเอลดีล่านี่แหละคือสาเหตุของความยุ่งยากใจในตอนนี้ ผมพอจะทำใจให้ชินได้กับเรื่องที่ว่าแรนซัมเคยเดินทางไปเยือนดาวอังคาร...แต่การที่จะต้องพบเจอกับเอลดีลสักตน การที่จะต้องพูดคุยกับอะไรสักอย่างที่คุณเหมือนจะมีชีวิตยืนยาวไม่มีที่สิ้นสุดนี้สิ... แลมไอ้เรื่องการเดินทางไปดาวอังคารนี้มันก็แย่มากพออยู่แล้ว ชายสักคนที่เคยไปอาศัยอยู่บนดาวเคราะห์ดวงอื่นมาพักหนึ่งไม่มีวันกลับคืนสู่โลกโดยไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลยหรอก มันยากที่จะอธิบายเป็นคำพูดให้ชัด ๆ ว่ามีอะไรผิดแปลกไป แลมยิ่งเมื่อชายคนนั้นคือเพื่อนของตัวเองด้วยแล้ว การเปลี่ยนแปลงที่ว่าอาจจะกลายเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความเจ็บปวด มันยากที่จะทำตัวให้กลับมาชินกับเรื่องเดิม ๆ แต่สิ่งที่เลวร้ายกว่าความรู้สึกยุ่งยากใจคือความคิดที่กลืนกินพื้นที่ในหัวผมมากขึ้นเรื่อย ๆ ว่านับตั้งแต่แรนซัมกลับคืนสู่โลก เหล่าเอลดีล่านี่หาได้เล็กยุ่งเกี่ยวกับเขาแต่อย่างใด สิ่งละอันพันละน้อยในคำพูดคำจาของเขา อากัปกริยาเล็ก ๆ น้อย ๆ การกล่าวถึงโดยบังเอิญที่เขาผลอพูดขึ้นมา ก่อนจะอีกอ้อขอภัยว่าพูดผิด ทั้งหลายทั้งมวลนี้บ่งชี้ว่าแรนซัมมีแขกแปลก ๆ อยู่ด้วย บ่งชี้ว่าในกระท่อมที่ผมกำลังไปนั้นมี...แขกพวกนี้...รออยู่

ในระหว่างที่ผมเดินลากขาไปตามถนนอันว่างเปล่าที่ไม่มีรั้วปักปันกันเขต ซึ่งทอดตัวผ่านย่านวอสเตอร์ คอมมอน ผมพยายามบังคับจิตใจของตัวเองให้เลิกคิดเรื่องไม่เป็นเรื่องที่ชวนให้ไม่สบายใจโดยการลอง

วิเคราะห์ความคิดของตัวเองคิดว่าตกลงแล้วผมกลัวอะไร ในช่วงอดีตที่ผมตั้งคำถามข้อนี้กับตัวเอง ผมรู้สึกใจแป้วขึ้นมาทันที ผมหาไม่น้อยเมื่อพบว่าความคิดในหัวของผมเลือกใช้คำว่า ‘กลัว’ มาเป็นโจทย์ จนถึงตอนนี้ผมพยายามบอกตัวเองว่าความรู้สึกอดีตอันนั้นเป็นผลจากความรู้สึกรังเกียจเท่านั้น ไม่ก็รู้สึกอับอาย ไม่ก็รู้สึกเบื่อ แต่คำพูดสั้น ๆ แค่ว่า *กลัวอะไร* นั้นเหมือนเป็นน้ำฝนหยดสุดท้ายที่ต้นจนเขื่อนแตก ตอนนี้ผมตระหนักแล้วว่าความรู้สึกอดีตในใจนั้นคือความกลัว ไม่มากไปกว่านั้น ไม่น้อยไปกว่านั้น ไม่ใช่อย่างอื่นนอกจากนั้น และผมตระหนักด้วยเช่นกันว่าผมกำลังกลัวอยู่สองอย่าง อย่างแรก กลัวว่าไม่ช้าก็เร็วตัวผมจะต้องได้เผชิญหน้ากับเอลดีลิสสักตน อย่างที่สอง กลัวว่าผมอาจจะถูก ‘กลืนไปกับเขาด้วย’ ผมเดาว่าทุก ๆ คนคงจะรู้จักเจ้าความกลัวของการถูก ‘กลืนไปกับเขาด้วย’—ในห้วงขณะที่ชายสักคนตระหนักว่าไอ้การไปฟังเขาแถลงเฉย ๆ กลายเป็นการพาตัวเองเข้าไปร่วมกับพรรคคอมมิวนิสต์หรือโบสถ์คริสต์สักแห่ง ความรู้สึกที่ว่าประตู่หน้าต่างปิดตามหลังและตัวเองถูกขังเอาไว้ในนั้นเสียแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นมันเป็นเรื่องของเคราะห์หามยามซวยสุด ๆ แรนซัมเองถูกพาตัวไปยังดาวอังคาร (หรือมาลาคานดร้า) โดยไม่สมัครใจและเกือบจะเป็นโดยความบังเอิญอย่างสิ้นเชิง กระนั้นในตอนนี้พวกเราทั้งคู่กำลังเข้าไปพัวพันลึกซึ้งขึ้นเรื่อย ๆ กับสิ่งที่ผมพอจะอธิบายได้กระจ่างสุดแค่ว่าเป็น ‘การเมืองระหว่างดวงดาว’ อะไรสักอย่าง ส่วนไอ้ความรู้สึกอย่างรุนแรงของผมที่ไม่ต้องการจะพบเจอกับเอลดีลิสหน้าไหน

ทั้งสิ้นนั้น ผมไม่มั่นใจกว่าจะสามารถอธิบายให้คุณเข้าใจได้หรือเปล่า มันดูเหมือนจะเป็นความปรารถนาจากความรู้สึกปลอดภัยไว้ก่อนที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งมีชีวิตต่างดาวที่ทรงพลังและเฉลิยวฉลาดอย่างยิ่ง ข้อเท็จจริงก็คือว่าเรื่องราวเกี่ยวกับพวกเขาที่ผมได้ยินมานั้นดูเหมือนจะส่งผลให้เกิดการเชื่อมโยงประเด็นสองข้อที่ตามปกติแล้วจิตใจคนเราจับแยกออกจากกันและไอ้ความเชื่อมโยงที่วุ่นวายนี้แหละที่ทำให้ผมรู้สึกผวาเวลาคนเรานึกถึงสิ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ เรามักจะแยกออกเป็นสองกลุ่มและแปะป้ายให้แต่ละกลุ่มว่าเป็น “เชิงวิทยาศาสตร์” และ “เชิงเหนือธรรมชาติ” ตามลำดับ สำหรับกลุ่มแรก เรามักจะนึกถึงชาวดาวอังคารจากนิยายของ เอช. จี. เวลส์ (จะว่าไป ไม่เหมือนกันสักนิดกับชาวมาลาคานดร้า) หรือพวกเซเลนไนต์¹ ในนิยายของเขา แต่กับอีกกลุ่มจะต่างออกไป คนเรามักจะปล่อยให้จินตนาการโลดแล่นไปเรื่อยถึงความเป็นไปได้ของเทวดา ผี ภูตแพรี และอะไรต่าง ๆ ทำนองนั้น แต่ ณ ห้วงขณะที่เราถูกบังคับให้ต้องจำแนกสิ่งมีชีวิตสักอย่างที่ไม่อาจจัดเข้าพวกกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดทั้งสิ้นข้างต้นว่าเป็น *ของจริง* ความแตกต่างระหว่างทั้งสองกลุ่มก็เริ่มจะไม่ชัดเจนเท่าเดิม และเมื่อเผชิญหน้ากับสิ่งมีชีวิตอย่างเอลดิล เส้นแบ่งแยกระหว่างทั้งสองกลุ่มดูเหมือนจะสลายไปพร้อมกัน สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ไม่ใช่สัตว์มีชีวิตทั่วไป และในแง่นี้สมองของคนเราจึงอยากจะจัดเอลดิลเอาไว้ในกลุ่มที่สอง แต่พวกเขาก็มีสื่อกลางทาง

¹ ชาวดาวอังคารที่ปรากฏตัวครั้งแรกในนิยาย The First Men in the Moon ของ เอช. จี. เวลส์

กายภาพซึ่งสามารถอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์เพื่อตรวจสอบยืนยันการดำรงอยู่ (ในเชิงหลักการ) ได้ และในแง่นี้สมองของคนเราจึงย่อมอยากจะจัดเอลดีลเอาไว้ในกลุ่มแรก ในความเป็นจริง ความแตกต่างระหว่างสิ่งมีชีวิตเชิงวิทยาศาสตร์และสิ่งมีชีวิตเชิงเหนือธรรมชาติเหมือนจะถล่มสลายลงไป และเวลาที่สมองคนเราตระหนักถึงความรู้สึกที่ว่า คนเราจะสำนึกขึ้นมาทันทีว่าก่อนหน้านี้มันช่างชวนให้น่าสบายใจมากเพียงไหน ว่าเจ้าความแตกต่างที่ว่าช่วยลดทอนความหนักหนาแสนสาหัสของความรู้สึกแปลกแยกอันแทบไม่อาจทานทนได้ที่จักรวาลกำหนดให้กับพวกเรา สอนให้พวกเราแบ่งแยกเรื่องพวกนี้ออกเป็นสองกลุ่มก่อน สอนให้จิตใจคนเราไม่เคยคิดไม่เคยมองทั้งสองกลุ่มนี้ในบริบทเดียวกันมาก่อนเลย ราคาค่างวดที่เราต้องจ่ายไปเพื่อให้ได้ความสบายใจที่ว่ามันในแง่ของความรู้สึกปลอดภัย จอมปลอมและความสับสนทางความคิดที่เราทำใจยอมรับนั้นก็เป็นอย่างอื่นหนึ่งเช่นกัน

‘ถนนเส้นนี้มันทั้งยาวและทั้งมืดเสียจริง’ ผมคิดกับตัวเอง ‘ขอบคุณพระเจ้าที่ฉันไม่มีอะไรต้องแบกให้หนักเวลาเดินทาง’ และตอนนั้นเอง เมื่อสมองตามความคิดที่มันสะดุ้งขึ้นมาทั้งตัว ผมก็จำได้ว่าผมควรจะแบกกระเป๋าอยู่ใบหนึ่งซึ่งบรรจุสิ่งของเครื่องใช้สำหรับการพักผ่อนต่างสถานที่ ผมดำตัวเอง ผมคงจะลืมกระเป๋าเอาไว้บนรถไฟ คุณเชื่อมั๊ยว่าพอผมนึกขึ้นมาได้แบบนั้น แรงกระตุ้นฉับพลันจากใจคือการหันหลังเดินกลับไปทีสถานี่และ ‘ทำอะไรสักอย่างกับเรื่องนี้’ แน่ละว่าไม่ว่าอะไรที่ผม

จะพอทำได้ที่สถานีรถไฟ ผมก็สามารถทำได้ผลลัพธ์เหมือน ๆ กันโดย
โทรศัพท์จากที่กระท่อม เจ้ารถไฟคันที่ผมลืมกระเป๋าเอาไว้บนนี่คงจะ
แล่นไกลออกไปโซแล้ว

ตอนนั้นผมตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าอย่างชัดเจน อย่างที่คุณก็คงจะ
เห็นได้ในตอนนี้ แต่ในช่วงเวลานั้น มันดูเหมือนจะเป็นคำตอบที่ชัดเจน
อย่างที่สุดว่าผมจะต้องหันหลังเดินกลับไปที่นี่ และผมก็หันหลังและ
เดินกลับไปทางสถานีจริง ๆ ก่อนที่สมองคิดอันมีเหตุผลและสติสัมปชัญญะ
จะตื่นตัวกลับมา และจับผมหมุนตัวเดินหน้าต่อไปตามเส้นทางเดิม และ
ในขณะที่หันกลับมางู้งหน้าต่อไปตามเป้าหมายเดิมนี่ ผมได้ค้นพบ
ความรู้สึกของตัวเองอย่างชัดเจนยิ่งกว่าก่อนหน้านี้ว่าผมแทบไม่อยากจะไป
ให้ถึงกระท่อมปลายทางเลย มันเป็นงานที่ยากลำบากอย่างยิ่งจนรู้สึก
ราวกับตัวเองกำลังเดินสวนทางลมอยู่ที่ไม่ปาน ทั้งที่ในความเป็นจริงคือนั้น
เป็นคำคืนที่เจียบสงบจนกิ่งไม้ใบไม้ไม่กระดิกสักนิดเดียว ท้องฟ้าเริ่มจะมี
หมอกปกคลุมน้อย ๆ

ยิ่งผมเดินต่อไปไกลเท่าไรผมก็พบว่ามันเป็นไปได้เลยที่จะนึกถึง
เรื่องอะไรอย่างอื่นนอกจากคิดเกี่ยวกับเหล่าเอลดีล่า อย่างไรก็ตามแล้วแรนซัมรู้
อะไรเกี่ยวกับพวกเขาจริง ๆ บ้าง ตามคำบอกเล่าของแรนซัม พวกเขาเอลดีล่า
ที่เขาได้พบนั้นตามปกติแล้วไม่แหวะเวียนมายังดาวเคราะห์ของพวกเรา หรือ
เริ่มจะแหวะมาเยือนเมื่อไม่นานมานี้หลังจากที่เขาเดินทางกลับจากดาว
อังคาร ชาวโลกก็มีเอลดีล่าของพวกเรา—แรนซัมบอก—*เทลลูเรียน*

เอลดิล²—แต่เอลดิล่าเหล่านี้เป็นคนละพวกกันและส่วนใหญ่เป็นศัตรูกับมนุษย์ ที่จริงแล้ว นั่นคือสาเหตุว่าทำไมโลกของเราจึงถูกตัดขาดการสื่อสารกับดาวเคราะห์ดวงอื่น ๆ แรนซัมอธิบายสภาพโลกของเราว่าอยู่ในสถานะถูกโอบล้อมกักกัน ที่จริงก็คือ โลกของเรามีสภาพเป็นดินแดนใต้การยึดครองของศัตรู ถูกยึดครองเอาไว้โดยเหล่าเอลดิลที่กำลังทำสงครามกับทั้งมนุษยชาติและกับเหล่าเอลดิลแห่ง ‘สรวงสวรรค์ห้วงลึก’ หรือ ‘อวกาศ’ เหมือนกับผลกระทบในระดับจุลกายที่เกิดขึ้นจากแบคทีเรีย เจ้าสัตว์วิ้งควานที่อยู่ร่วมดาวดวงเดียวกับพวกเราเหล่านี้ส่งผลกระทบที่มองไม่เห็นต่อชีวิตของพวกเราในระดับมหากาย และพวกมันนี่แหละคือคำอธิบายที่แท้จริงต่อ ‘ความคิดอันร้ายกาจ’ ที่ปรากฏเป็นใจความหลักในหน้าประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ถ้าทั้งหลายทั้งมวลที่เขาเหล่านั้นเป็นความจริงก็แน่นอนว่าพวกเราควรจะยินดีกับการที่เหล่าเอลดิล่าฝ่ายดีได้บุกทะลวงฝาพรมแดน (ตามที่เขายกพรหมแดนที่ว่าอยู่ที่วงโคจรของดวงจันทร์) เข้ามายังโลกของเราได้และเริ่มแวะเวียนมาหาพวกเราทั้งหลายทั้งปวงนี้ก็ขึ้นอยู่กับการอนุমানว่าสิ่งที่เรนซัมเหล่านั้นเป็นความจริง

ความคิดอันน่ารังเกียจอย่างหนึ่งผุดขึ้นมาในหัวผม ทำไมเรนซัมถึงจะไม่ได้ถูกหลอกล่ะ ถ้าหากว่าอะไรสักอย่างจากห้วงอวกาศนอกโลกกำลังพยายามจะรุกรานดาวของพวกเรา กลลวงใดอีกที่จะแยบยลไปกว่าไอ้เรื่อง

² Tellurian eldils: เอลดิลแห่งโลก; Tellus/Terra (เทลลัส/เทอรา) “มารดาโลก” คือชื่อของเทพีตามตำนานโรมัน และใช้เป็นชื่อเรียก “ดาวเคราะห์โลก”

ที่พวกนั้นยัดใส่หัวแรนซัม สุดท้ายแล้ว มันมีหลักฐานอะไรสักนิดหรือเปล่า
ละที่ยืนยันการมีตัวตนอยู่ของเหล่าเอลดีอันชั่วร้ายบนโลก เป็นไปได้
หรือไม่ที่เพื่อนของผมเป็นตัวเชื่อมอย่างไม่รู้ตัว เป็นเหมือนม้าโทรจันที่ผู้
รุกรานใช้ในแผนการยกกองทัพบุกเข้าสู่เทลลัส และนี่ก็เป็นอีกครั้งหนึ่ง
เหมือนกับตอนที่ผมได้รู้ว่าผมต้องจัดกระเป๋าเดินทาง แรงกระตุ้นในใจว่า
อย่าไปเลยพลุ่งพล่านกลับขึ้นมาข้างในตัวผม “กลับไป หันหลังกลับ” เจ้า
แรงกระตุ้นที่ว่ากระซิบบอกผม “ส่งโทรเลขบอกเขา บอกเขาว่าแกป่วย
บอกเขาว่าวันหลังจะมาใหม่ อะไรก็ได้” ความรุนแรงของเจ้าความรู้สึก
ที่ว่านี่ทำให้ผมประหลาดใจไม่น้อย ผมยืนนิ่งอยู่กับที่นานพอดู พร่ำบอก
ตัวเองว่าอย่าทำตัวเป็นไอ้โง่ และพอผมเริ่มออกเดินต่อไปข้างหน้าผมก็นึก
สงสัยขึ้นมาว่านี่อาจจะเป็นจุดเริ่มต้นของอาการประสาทกลับหรือเปล่า
และฉับพลันทันทีที่ข้อสงสัยที่ว่านี่ผุดขึ้นมาในหัว ผมก็ตระหนักขึ้นมา
เช่นกันว่าตัวเองมีเหตุผลข้อใหม่สำหรับการไม่แวะไปหาแรนซัมในวันนี้แล้ว
เห็นได้ชัดเลยว่าสภาพผมในตอนนี้อันไม่เหมาะเลยสักนิดกับ ‘จู่’ กะทันหัน
อะไรก็ตามที่เขาบอกมาทางโทรเลข สภาพผมแทบจะไม่เหมาะที่จะใช้
วันหยุดสุดสัปดาห์ธรรมดาที่ไหนสักแห่งนอกจากที่บ้านด้วยซ้ำ ทางเลือก
เดียวที่ดูจะสมเหตุสมผลที่สุดในหัวของผมคือการหันหลังและเดินทางกลับ
บ้านอย่างปลอดภัย ก่อนที่ผมจะเริ่มสูญเสียความทรงจำหรือกลายเป็นบ้า
และต้องพาตัวเองไปให้หมอรักษา มันเป็นเรื่องบ้าสุด ๆ ที่จะเดินทางไปต่อ

ตอนนี้ผมเดินไปจนสุดแนวตงไม้และกำลังเดินลงไปตามเนินเขา
น้อย ๆ โดยมีป่าละเมาะขนาดย่อมอยู่ทางด้านซ้ายมือของถนนและโรงงาน
อุตสาหกรรมที่ดูเหมือนจะถูกทิ้งร้างอยู่ทางด้านขวามือ พอถึงตีนเนิน
หมอกยามค่ำเริ่มจะหนา ‘ช่วงแรก ๆ เขาจะเรียกว่าอาการโรคประสาท’
ผมคิด ‘ไม่ใช่ว่ามันมีโรคจิตเภทบางอย่างที่ทำให้ผู้ป่วยมองเห็นวัตถุธรรมดา
สามัญดูท่าทางเป็นลางร้ายหรือ...ที่จริงแล้ว เหมือนกับที่ไอ้โรงงานร้างตรง
นั้นดูเป็นลางร้ายในสายตาของฉันในตอนนี่’ อาคารซีเมนต์รูปทรงกระเปาะ
ขนาดใหญ่ ตึกก่ออิฐรูปร่างน่ากลัว ดูเหมือนกำลังส่งสายตาดมึงทิ้งข้าม
ผ่านลานดินที่มีหย่อมหญ้าแห้งขึ้นอยู่ประปรายสลัดกับแอ่งน้ำสีเทา ๆ และ
ซากรางรถไฟมาทางผม ภาพที่เห็นกระตุ้นให้ผมย้อนรำลึกถึงสิ่งที่แรนซัมได้
เห็นในต่างโลก สิ่งที่เห็นได้บนพิภพนั้นเท่านั้น ผู้คนของที่นั่น ยักษ์ใหญ่สูง
โย่งที่แรนซัมเรียกว่าพวกซอร์น สิ่งที่ทำให้มันเลวร้ายกว่าเดิมคือแรนซัม
พิจารณาว่าพวกนี้เป็นคนดี ที่จริงแล้ว มองว่าพวกเขาเป็นคนดีมากกว่า
มนุษย์เผ่าพันธุ์เดียวกันเองเสียอีก เขาเข้าเป็นพวกกับพวกนั้น! ผมจะรู้ได้
ยังไงว่าเขาเป็นแค่คนโง่ที่หลงกลคนอื่น เขาอาจจะเป็นอย่างอะไรที่เลวร้ายกว่า
นั้นก็ได้อ...และเป็นอีกครั้งที่ผมชะงักทำหยุดนิ่งอยู่กับที่

ท่านผู้อ่านซึ่งไม่รู้จักแรนซัมย่อมไม่เข้าใจว่าไอ้ความคิดอันนี้ในหัวผม
มันขัดแย้งกับเหตุผลต่าง ๆ ทั้งปวงเพียงใด จิตใจผมส่วนที่มีเหตุผล—
แม้แต่ในจังหวะจิตสุดปั่นป่วนเช่นตอนนั้น—รู้อย่างแน่ชัดว่าต่อให้ทั้ง
จักรวาลกลายเป็นบ้าและเป็นศัตรู แรนซัมนั้นก็ยังมีสติสัมปชัญญะ มี

ความรู้สึกนึกคิดเป็นของตัวเองและยังคงความเชื่อสัตย์อย่างที่สุด และในที่สุดแล้วส่วนนี้ของจิตใจผมนี้แหละที่กระตุ้นให้ผมเดินทางต่อไป แต่กระนั้นใจผมก็ยังคงเผชิญกับความไม่ยินยอมพร้อมใจและความยากลำบากอันผมรู้สึกว่ายากต่อการอธิบายเป็นคำพูดได้ สิ่งที่ทำให้ผมสามารถก้าวเท้าต่อไปได้คือความรู้ (ที่อยู่ลึกลงไปข้างในใจผม) ว่าในทุกก้าวที่ย่างเดินออกไปนั้นผมกำลังเข้าไปใกล้เพื่อนของผมมากขึ้นทุกที แต่ในหัวผมก็กลับรู้สึกที่ตัวเองกำลังเดินเข้าไปใกล้ศัตรูผู้หนึ่งมากขึ้นเรื่อย ๆ ...คนทรยศ พ่อมดหมอผี ชายผู้เข้าร่วมกับ ‘พวกนั้น’...รู้สึกที่ผมกำลังเดินเข้าไปสู่หลุมพรางทั้งที่สองตาเบิกกว้างเห็นทางอย่างชัดเจนเหมือนไอ้โง่คนหนึ่ง ‘ช่วงแรก ๆ เขาจะเรียกว่าอาการโรคประสาท’ ความคิดในหัวบอกผม ‘จากนั้นพวกเขาจะส่งแกลไปอยู่สถานพยาบาล ก่อนที่จะย้ายแกลไปอยู่โรงพยาบาลบ้าที่หลัง’

ตอนนี้ผมเดินผ่านโรงงานร้างมาแล้ว เดินอยู่กลางสายหมอกหนา ทึบ ขณะที่อากาศเย็นลงอย่างมาก จากนั้นก็ถึงช่วงอดีตใจหนึ่ง—อดีตใจแรกสุด—ของความหวาดกลัวจนถึงขั้นสยองขวัญสั้นประสาทอย่างรุนแรง จนผมต้องกัดริมฝีปากกลืนตัวเองไม่ให้กรีดร้องออกมาดัง ๆ ตอนนั้นแมวตัวหนึ่งบังเอิญวิ่งข้ามถนน แต่ผมกลับพบว่าตัวเองตกใจจนขี้ขึ้นหัว ‘ในไม่ช้าแกลจะได้กรีดร้องจริง ๆ’ ความคิดในหัวผมทรมาณผมต่อไป ‘วิ่งไปรอบ ๆ กรีดสั้น ๆ อย่างไม่สามารถบังคับตัวเองได้’

ริมถนนมีบ้านว่างอยู่หลังหนึ่ง ซึ่งหน้าต่างส่วนใหญ่ถูกตีกระดานปิดตาย เหลือแค่บานเดียวที่ดูเหมือนตาปลาตายจ้องหน้าผม โปรดทำความเข้าใจด้วยว่าในเวลาปกติ ความคิดเรื่อง ‘บ้านผีสิง’ นั้นไม่มีความหมายใด ๆ เลยกับผมเหมือนกับที่คุณรู้สึก ไม่มีความหมายใด ๆ มากไปกว่านั้น แต่กระนั้น ก็ไม่มีความหมายใด ๆ น้อยไปกว่านั้น แต่ในช่วงเวลาขณะนั้นคำว่าบ้านผีสิงเป็นอะไรที่ชัดเจนแจ่มแจ้ง ขณะที่ความคิดเรื่องภูตผีแล่นเข้ามาในหัวของผม มันก็แค่คำว่า ‘ผีสิง’ ผีสิง...ผีหลอก...คำพูดคำเดียวทำไมมันทรงพลังขนาดนี้! แม้แต่ให้เด็กสักคนที่ไม่เคยได้ยินคำ ๆ นี้มาก่อนและไม่รู้ว่ามันมีความหมายว่าอะไรก็คงจะอดสยิวกายอย่างหนาวเหน็บไม่ได้เมื่อได้ยินใครสักคนพูดคำ ๆ นี้ออกมา ในระหว่างที่ฟ้ากำลังมืดลงเรื่อย ๆ และเจ้าหนูนั้นได้ยินพวกผู้ใหญ่คุยกัน ‘บ้านหลังนี้มีผีสิงเธอ’

ในที่สุดผมก็เดินมาถึงสี่แยกที่อยู่ติดกับโบสถ์เวสเลียนหลังน้อย อันเป็นจุดที่ผมเลี้ยวซ้ายผ่านใต้ดงต้นปีช ตอนนั้นผมน่าจะมองเห็นแสงไฟจากหน้าต่างกระท่อมแรนซัมได้แล้ว...หรือว่ามันเข้าสู่ช่วงพรางแสง³ แล้วนาฬิกาผมหยุดเดินและผมก็เลยไม่รู้เวลา ตอนนั้นมันมืดพอสมควรแต่นั้นก็อาจจะเป็นเพราะหมอกและดงไม้หนาที่บ เข้าใจหน่อยนะว่าไม่ใช่ความมืดหรอกที่ผมกลัว พวกเราทุกคนต่างเคยมีช่วงเวลาที่เรามองวัตถุสิ่งของที่ไม่มีชีวิตแล้วเห็นว่าเหมือนวัตถุนั้นจะมีใบหน้าและการแสดงออกทางใบหน้าเหมือนมนุษย์ และไอ้ใบหน้าที่แสดงออกมาของถนนช่วงนี้แหละที่ผมไม่

³ กฎในระหว่างสงครามที่ให้ประชาชนดับไฟบ้านเรือนเพื่อป้องกันข้าศึกโจมตี

ชอบเอาเสียเลย ‘มันไม่จริงเลย’ ความคิดในหัวผมกล่าว ‘ที่ว่าคนที่กำลังกลายเป็นบ้าจริง ๆ นั้นไม่เคยคิดสักนิดว่าตัวเองกำลังกลายเป็นบ้า’ สมมุติว่าอาการเสียสติของผมมันจะเลือกสถานที่แห่งนี้เป็นจุดเริ่มต้นละ แน่นอนว่าในกรณีเช่นนั้น ใบหน้าดำมืดที่ดูราวกำลังอาฆาตแค้นของต้นไม้ที่ยืนต้นแผ่กิ่งก้านเหล่านั้น—สายตาอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อของพวกเขา—ก็ย่อมจะเป็นภาพหลอนอย่างหนึ่ง แต่คิดอย่างนั้นก็ได้ไม่ได้ทำให้สถานการณ์ดีขึ้นสักนิด การคิดว่าภาพภูตผีปีศาจที่เห็นนั้นเป็นเพียงภาพลวงตาหาได้ทำให้คนผู้นั้นเลิกขวิญหนีตีฟอได้ มันแค่ทำให้คนผู้นั้นขวิญบินหนักกว่าเดิมด้วยความกลัวต่ออาการวิกลจริต และเหนือสิ่งอื่นใด คือข้อสรุปที่คนผู้นั้นจะได้ออกมาว่าบรรดาผู้คนที่ถูกเรียกว่าเป็นคนบ้านั้นจริง ๆ แล้วยังคือคนเพียงกลุ่มเดียวที่เห็นโลกในสภาพที่แท้จริงของมัน

และนี่คือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับผมในตอนี้ ผมเดินโซเซไปในความมืดอันเย็นเยียบ เชื้อไปครึ่งค่อนใจแล้วว่าผมกำลังเข้าสู่ภาวะที่เรียกว่าวิกลจริต แต่ในแต่ละขณะจิตที่ผ่านไปความเห็นที่ผมมีต่อความมีสติสมประกอบก็เปลี่ยนไปเช่นกัน มันก็ได้เป็นอะไรมากไปกว่าแค่ธรรมเนียมปฏิบัติอย่างหนึ่ง แคไฟกะพริบวูบวาบที่ชวนให้อุ่นใจ แคแนวคิดความเชื่อที่ตกลงร่วมกันว่ามันเป็นความจริงอย่างหนึ่ง ที่กีดกันคนเราจากมุมมองที่แสดงให้เห็นถึงความแปลกประหลาดและร้ายกาจของจักรวาลที่เราถูกบังคับให้ใช้เป็นถิ่นอาศัยอย่างเต็มที่ สิ่งต่าง ๆ ที่ผมได้เริ่มเรียนรู้มาในช่วงไม่กี่เดือนล่าสุดของการที่ผมได้รู้จักกับแรนซัมผนวกรวมเป็นอะไรสัก

อย่างที่ใหญ่กว่า ‘สติสมประกอบ’ จะยอมรับได้แล้ว แต่ผมก็มาไกลเกินกว่าที่จะปฏิเสธสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ว่าไม่เป็นความจริงได้แล้ว ผมมีข้อสงสัยอยู่บ้างต่อการตีความของเขา หรือต่อความสุจริตใจของเขา ผมไม่สงสัยแม้แต่ชนิดเดียวของการมีตัวตนอยู่ของเจ้าสิ่งที่เขาได้พบบนดาวอังคาร—ชาวฟิลทริกกี ชาวฮรอสซ่า และชาวซอร์น—และไม่สงสัยสักนิดถึงการมีตัวตนอยู่ของเอลดีล่าผู้ใช้ชีวิตอยู่ระหว่างดวงดาว ผมไม่แม้แต่จะนึกสงสัยสักนิดถึงการมีตัวตนอยู่ของบุคคลปริศนาที่เหล่าเอลดีล่าเรียกว่ามาเลลิดิล อันดูเหมือนว่าพวกเขาจะให้ความเคารพเชื่อฟังอย่างเต็มที่ ชนิดที่ไม่มีทรราชชาวเทลลูเรียนคนไหนสามารถบังคับเอาจากราชฎาร์ได้ ผมรู้ว่า แรนซัมเดาว่ามาเลลิดิลนั่นคืออะไร

เงาตะคุ่ม ๆ ข้างหน้าจะต้องเป็นกระท่อมอย่างแน่นอน เหมือนว่า แรนซัมจะจัดการพรางไฟกระท่อมเอาไว้เป็นอย่างดี ความคิดคร่ำครวญไร้สาระอย่างกับเด็กอมมือประการหนึ่งผุดขึ้นมาในหัวของผม: ทำไมแรนซัมถึงไม่ออกมารอต้อนรับผมที่ประตูรั้วล่ะ ความคิดอีกประการที่ไร้สาระยิ่งกว่าข้อแรกผุดตามขึ้นมา: บางทีแรนซัมอาจจะกำลังซุ่มดักรอผมอยู่ในสวน บางทีเขาจะโดดเข้าไปใส่ผมจากข้างหลัง บางทีผมอาจจะได้เห็นร่าง ๆ หนึ่งที่ดูคล้ายกับแรนซัมยืนหันหลังให้ผม และพอผมเดินเข้าไปคุยด้วย ร่างนั้นจะหันกลับมาและเผยให้เห็นใบหน้าที่ไม่ใช่ของมนุษย์โดยสิ้นเชิง...

ตามปกติแล้วผมยอมไม่อยากจะขยายความเหตุการณ์ในช่วงนี้มากนักหรอก เมื่อมองย้อนกลับไปจากตอนนี้ สภาพจิตใจของผมในคืนนั้นเป็น

อะไรที่น่าอัปยศอดสูเป็นอย่างยิ่ง ถ้าเป็นไปได้ผมก็คงจะเล่าข้ามเหตุการณ์ช่วงนี้ไปแล้วถ้าเกิดผมไม่คิดว่ารายละเอียดบางประการของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับที่ท่านทั้งหลายจะทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาได้อย่างเต็มที่ และ...บางที อาจจะช่วยให้พวกท่านทำความเข้าใจกับเรื่องอื่น ๆ ได้ด้วย แต่ไม่ว่าในคตินั้นจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ผมก็ไม่อาจจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดอย่างละเอียดว่าผมพาตัวเองเดินไปจนถึงประตูทางเข้ากระท่อมได้ยังไง ไม่รู้ด้วยเหตุผลกลใด แม้ว่าความรู้สึกไม่เต็มใจแม้แต่คนเดียวและหวาดกลัวสุดชีวิตจะออกแรงจู้จี้ผมอย่างสุดกำลัง แม้ว่าเหมือนผมกำลังก้าวฝ่ากำแพงไร้สภาพที่ต้านทานผมทุกฝีก้าว และแม้ว่าผมจะอยู่ในสภาพใกล้สติแตกสุด ๆ จนแม้แต่กิ่งไม้เล็ก ๆ อันหนึ่งที่ยื่นออกมาจากรั้วต้นไม้หน้าบ้านก็เกือบทำให้ผมกรีดร้องลั่นตอนเดินเฉียดผ่านมันไป ถึงอย่างนั้นผมก็สามารถพาตัวเองเดินผ่านประตูรั้ว เดินไปตามทางเดินเข้าบ้านไปจนถึงหน้าประตู ทูบประตูโครม ๆ เขย่ามือจับประตูลั่น ๆ ตะโกนเรียกเรนซัมเสียงดัง ให้เขามาเปิดประตูรับผมเข้าไป ราวกับว่าชีวิตของผมกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้ายก็มีปาน

ไม่มีเสียงตอบรับ ไม่มีเสียงใด ๆ ทั้งสิ้นจากในกระท่อมนอกจากเสียงสะท้อนที่เกิดจากผมเอง บนที่เคาะประตูมีอะไรขาว ๆ อย่างหนึ่งติดเอาไว้ แน่نونว่า ผมเดาว่านั่นคงเป็นข้อความที่เรนซัมฝากเอาไว้ ในระหว่างที่พยายามจะจุดไม้ขีดขึ้นมาเพื่ออ่านข้อความที่ว่า ผมได้พบว่าตัวเองกำลังมือสั่นอย่างรุนแรงเพียงใด และพอไม้ขีดดับไปเสียก่อน ผมก็

ตระหนักขึ้นมาอีกด้วยว่ากาลเวลาได้ล่วงผ่านจากช่วงยามค่ำเป็นกลางคืนที่มีดสนิทเสียแล้ว หลังจากผืนบังคับมือที่สั่นเทาให้พยายามจุดไม้ขีดขึ้นใหม่อีกหลายครั้ง ในที่สุดผมก็สามารถอ่านจดหมายสั้นฉบับนั้นได้ ‘ขอโทษที่จำเป็นต้องขึ้นไปที่เคมบริดจ์ คงจะไม่กลับมาจนกว่าจะรถไฟเที่ยวดึกนั้นแหละ ของกินอยู่ในตู้เก็บอาหาร เตียงถูกจัดเตรียมเอาไว้ให้แล้วในห้องพักประจำของคุณ ไม่ต้องรอกทานมื้อค่ำกับผมนะ เว้นเสียแต่ว่าคุณอยากรอ-อ. ร.’ และทันใดนั้นเอง แรงกระตุ้นให้ถอนตัวกลับจากที่นี่ ซึ่งก่อนหน้านี้พลุ่งพล่านขึ้นมาแล้วหลายรอบ ก็ได้กระโจนพรวดเข้าไปใส่ผมด้วยความรุนแรงอย่างบ้าคลั่ง ตรงนี้แหละ ทางถอยกำลังเปิดขึ้นมาให้ผม โบกมือเรียกผมหยอย ๆ ตอนนี้อยู่คือโอกาสของผม ถ้าใครหน้าไหนคาดหวังจะให้ผมเข้าไปในบ้าน แล้วนั่งรออยู่ในนั้นนานหลายชั่วโมงล่ะก็ พวกเขาจะคิดผิดแล้วละ! แต่ตอนนั้นเอง ในระหว่างที่ความคิดเกี่ยวกับการเดินทางกลับเริ่มก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาในใจผม ผมก็กลับลั้งเลขึ้นมาอีก ความคิดของการต้องเดินทางย้อนกลับไปตามถนน ผ่านใต้ตงตันปีชีอีกรอบ (ตอนนี้มันมีจริง ๆ) โดยมีบ้านหลังนี้จ้องอยู่ข้างหลัง (หัวผมในตอนนั้นเกิดมีความคิดไร้สาระขึ้นมาว่าไอ้บ้านหลังนี้มันจะยกเสาย่องตามหลังผมกลับไปด้วยได้) นั้นไม่ใช่ตัวเลือกที่น่าดึงดูดใจเลยสักนิดเดียว แล้วต่อจากนั้นความคิดอีกอย่างก็เข้าท่ากว่า—ผมหวังว่านะ—ก็ผุดขึ้นมาในหัวของผม ความคิดเป็นเหตุเป็นผลที่อาจจะอ่อนสาระอยู่บ้าง ผนวกกับความรูสึกลั้งเลใจไม่น้อยที่จะทำให้แรนซัมผิดหวัง อย่างน้อยที่สุดผมก็ควรลองเปิด

ประตูดูก่อน ดูว่ามันไม่ได้ล็อกไว้จริง ๆ ไข่ม้อย ผมลองตามที่คิด และประตูก็ไม่ได้ล็อกอยู่ตามที่คาด อึดใจต่อมา—ผมแทบไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร—ผมพบว่าตัวเองเข้ามาอยู่ข้างในกระท่อม ขณะที่กำลังเหวี่ยงประตูปิดไล่หลัง

ในกระท่อมค่อนข้างมืด แล้วก็อบอุ่น ผมคลำ ทางไปข้างหน้าสองสามก้าว ก่อนที่หน้าแข้งจะเฉาะเข้ากับอะไรสักอย่างและผมล้มหน้าทิ่มลงไป ผมนั่งนวดขาบ่อย ๆ อยู่บนพื้นพึกหนึ่ง ผมนึกว่าผมจำแผนผังห้องโถง-ห้องนั่งเล่นของกระท่อมของแรนซัมได้ขึ้นใจแล้วเชียวนะ และนี่ไม่ออกว่าเดินไปสะดุดกับอะไรเข้า หลังจากนั้นสักพักผมก็ควานมือเข้าไปในกระเป๋า ดึงเอาถั่วไม้ขีดไฟออกมา และพยายามจะจุดไฟ แต่หัวไม้ขีดตันหักตามแรงปลิวหลุดออกจากก้านไปตกบนพื้นพรม ผมเอื้อมมือไปตบมันให้ดับ หยัดนั่งสุดจมูกอยู่ตรงนั้นพึกหนึ่งเพื่อให้มันใจว่าซากหัวไม้ขีดไม่ได้กำลังไหม้เจียบ ๆ ไม่มีเปลวไฟอยู่บนพรม และพอผมเริ่มสุดจมูกดมกลิ่นอย่างตั้งใจ ผมก็ตระหนักว่าในห้องมีกลิ่นอะไรแปลก ๆ อยู่กลิ่นหนึ่ง พยายามนึกเท่าไรหรือนึกไม่ออกว่ามันคือกลิ่นอะไร มันเป็นกลิ่นของอะไรสักอย่างที่ไม่เหมือนกับกลิ่นที่พบได้ในบ้านเรือนทั่วไป เกือบจะเหมือน ๆ จะเป็นกลิ่นสารเคมีอะไรสักอย่าง แต่ก็ไม่ใช่กลิ่นสารเคมีอยู่ดีนั่นแหละ จากนั้นผมก็ควักไม้ขีดอีกก้านขึ้นมาจุด ซึ่งติดไฟฉ่าขึ้นมาก่อนจะดับวูบลงไปทันที แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องผิดปกติอะไร เพราะว่าตอนนั้นผมนั่งอยู่บนพรมเซ็ดเท้าหน้าประตูกระท่อม และแม้แต่ในบ้านที่ออกแบบและสร้างขึ้นมาอย่าง

ดีกว่ากระท่อมตากอากาศในชนบทของแรนซัม ในประเทศนี้ก็มีประตูหน้าบ้านเพียงไม่กี่หลังเท่านั้นที่สามารถกันลมเข้าได้อย่างสมบูรณ์แบบ เบลวไฟที่ลุกขึ้นมาเพียงวูบเดียวไม่ช่วยให้ผมทันมองเห็นอะไรมากไปกว่ามือของผมที่ยกขึ้นป้องลม เห็นได้ชัดว่าผมต้องเดินไปให้พ้นจากหน้าประตูเสียก่อน ผมลุกขึ้นยืนอย่างระมัดระวังและคลำทางไปข้างหน้า ทันใดนั้นเองผมก็เดินไปเจอกับสิ่งกีดขวางอะไรสักอย่าง: วัตถุอะไรสักอย่างที่ราบเรียบเป็นอย่างดีและเย็นเยียบเป็นอย่างดี ที่ตั้งอยู่บนพื้นและสูงเลยเข้าผมขึ้นมาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น พอผมเอื้อมมือไปจับเจ้าวัตถุชิ้นนั้น ผมก็ตระหนักว่ามันนี้แหละคือต้นกำเนิดกลิ่นที่ผมได้กลิ่น ผมคลำทางวนต่อไปทางด้านซ้ายมือของเจ้าวัตถุที่ว่าจนไปสุดที่ปลายด้านหนึ่งของมัน ดูเหมือนว่าวัตถุชิ้นนั้นจะมีพื้นผิวหลายหน้า และผมก็นึกภาพรูปร่างของมันไม่ออก ที่แน่ ๆ คือมันไม่ใช่โต๊ะ เพราะว่าด้านบนสุดมันเปิดโล่ง กระจกที่ใช่มือข้างขวาคลำดูนั้นมือของผมก็ไล่ไปตามขอบของเจ้าวัตถุที่ว่า ที่ดูเหมือนจะเป็นขอบกำแพงหรือผนังต่ำ ๆ อะไรสักอย่าง ขณะที่นิ้วโป้งของผมไล่ไปตามพื้นผิวด้านนอกของกำแพง ส่วนนิ้วที่เหลืออีกสี่นิ้วไล่ไปตามพื้นที่ด้านในกรอบกำแพงที่ว่า ถ้าเกิดสัมผัสจากปลายนิ้วบอกว่ามันให้สัมผัสเหมือนเนื้อไม้ ผมก็คงคิดว่าเจ้าวัตถุนั้นคงเป็นกระเปาะเดินทางใบใหญ่สักใบที่เปิดอ้าอยู่ แต่สัมผัสที่ได้มันไม่ใช่ไม้ ครูหนึ่งที่ผมคิดว่าเจ้าวัตถุนั้นมันเปียกหน่อย ๆ ก่อนจะเปลี่ยนใจว่าผมสับสนระหว่างพื้นผิวที่เย็นเยียบของมันกับความเปียกชื้น พอผมไล่

มือไปจนถึงปลายด้านซ้ายสุดของเจ้าวัตถุชิ้นนั้น ผมก็ควักไม้ขีดออกมาจุดเป็นอันที่สาม

ผมเห็นอะไรสักอย่างที่มีสีขาวและพื้นผิวกึ่งโปร่งใส จนดูคล้ายก้อนน้ำแข็ง วัตถุอะไรสักอย่างที่ใหญ่มาก ๆ ยาวมาก ๆ วัตถุที่ดูเหมือนกล่องสักใบ กล่องสักใบที่เปิดทิ้งเอาไว้อยู่บนพื้น กล่องสักใบที่มีรูปร่างที่เห็นแล้วชวนให้ใจกระสับกระส่าย ที่สมองผมยังตีความตามไม่ทันในแวบแรกที่เห็น วัตถุที่ว่า มีขนาดใหญ่พอที่จะให้คนสักคนลงไปอยู่ในนั้นได้ จากนั้นผมก็เดินถอยห่างออกมา ยกไม้ขีดไฟในมือชูขึ้นสูงกว่าเดิมเพื่อที่จะมองเห็นภาพเจ้าวัตถุที่ว่าให้เห็นละเอียดมากยิ่งขึ้น ก่อนที่จะเซหงายหลังล้มเพราะสะดุดกับอะไรสักอย่างเข้า มารู้สึกตัวอีกทีก็คือนอนแผ่หราอยู่บนพื้นในความมืด แต่ไม่ได้นอนอยู่บนพรม หากแต่นอนอยู่บนวัสดุเย็น ๆ ที่มีกลิ่นแปลก ๆ อันนั้น มันมีไอวัตถุผีเปรตนี้อยู่ในห้องนี้ก็ขึ้นกันวะ

ผมกำลังตั้งท่าจะลุกขึ้นมาใหม่และออกตามหาเทียนสักเล่มมาจุดให้เป็นกิจจะลักษณะ ตอนที่ผมได้ยินเสียงใครสักคนเอ่ยชื่อแรนซัมขึ้นมา และเกือบจะพร้อม ๆ กันนั่นเองที่ผมเห็นอะไรสักอย่าง อะไรบางอย่างที่ผมกลัวที่จะได้เห็นมันมานานแสนนาน ผมบอกว่า ‘ผมได้ยินเสียงใครสักคนเอ่ยชื่อแรนซัมขึ้นมา’ ก็จริง แต่จริง ๆ แล้วผมไม่ได้ยิน ‘เสียง’ ใครสักคนด้วยซ้ำ สิ่งที่ผมได้ยินมันไม่เหมือนเสียงใด ๆ ก็ตามที่เคยผ่านหูผมมาก่อนเลยในชีวิต ชื่อของแรนซัมถูกเปล่งออกมาอย่างชัดเจนสมบูรณ์แบบ และผมคิดว่าเป็นการออกเสียงชื่อของเขาได้อย่างค่อนข้าง...สวยงามอย่างยิ่ง

แต่การเปล่งเสียงชื่อของเขานี้สิที่มัน...จะอธิบายยังไงให้คุณเข้าใจดีนะ...ไม่รู้รู้สึกนึกคิดที่เกิดจากการกระทำของสิ่งมีชีวิต คนเราสามารถรู้สึกได้ถึง ความแตกต่างของเสียงที่เกิดจากสัตว์ต่าง ๆ (รวมถึงมนุษย์) และเสียงที่เกิด จากสิ่งอื่น ๆ ได้อย่างค่อนข้างชัดเจน—ข้อนี้ผมคิดเอาเองนะ—ถึงแม้ว่ามัน อาจะยากที่จะนิยามออกมาให้ชัดเจนก็ตาม ความอบอุ่นของเลือดเนื้อ และปอด ความเปียกชื้นของช่องปากที่แผงให้สัมผัสได้ในทุก ๆ เสียงที่เรา ได้ยิน แต่กับเจ้าเสียงที่ผมได้ยินอยู่ตอนนี้ มันไม่มีอะไรที่ว่าจะอยู่สักนิด เสียง สองพยางค์ที่ตั้งเข้าหูนั้นฟังราวกับว่ามันถูกสร้างขึ้นด้วยเครื่องดนตรีอะไร สักอย่างมากกว่าจะถูกใครสักคนกล่าวออกมา แต่กระนั้นเสียงที่วาก็ไม่ให้ความรู้สึกรู้ว่ามีต้นกำเนิดจากเครื่องจักรกลไกใด ๆ อีกนั่นแหละ ถึงจะเป็น เครื่องจักรมันก็ยังถูกสร้างขึ้นจากวัสดุที่มีอยู่ในธรรมชาติ แต่ต้นกำเนิดเสียง ที่ว่ามันให้ความรู้สึกเหมือนก้อนหินหรือก้อนคริสตัลหรือแสงสว่างต่างหากที่ เปล่งมันออกมา และเสียงที่วาก็เล่นทะลุทะลวงผ่านตัวผม ปะทะเข้าทาง หน้าอกแล้วไขออกทางง่ามขา เหมือนกับความรู้สึกตื่นเต้นที่เล่นผ่านตัว คุณไป ยามที่คุณคิดว่ามือคุณได้พลาดหลุดจากหลักยึดที่จับเอาไว้ระหว่างที่ คุณกำลังไต่หน้าผา

นั่นคือสิ่งที่ผมได้ยิน ส่วนสิ่งที่ผมได้เห็นนั้นก็เพียงแค่แท่งหรือ เสาที่ประกอบขึ้นจากลำแสงสว่างจาง ๆ ผมไม่คิดว่าเจ้าแท่งหรือเสาที่ว่า ส่องแสงต่อไปกลายเป็นวงแสงอยู่บนพื้นใต้ตัวมันหรือบนเพดานเหนือหัวมัน ด้วยซ้ำ แต่ผมเองก็ไม่ค่อยแน่ใจกับภาพที่เห็นนักเช่นกัน ที่แน่ ๆ คือเจ้า

เสาหรือแท่งแสงที่ว่ามีกำลังที่จะส่องแสงสว่างไปตกแก้วตุรอปตัวมันน้อย
อย่างยิ่ง จนถึงตอนนี้ ทุกอย่างที่อธิบายมาคือสิ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจน แต่
กระนั้นเจ้าเสาแสงอันนี้ก็ยังมีคุณลักษณะอื่นอีกสองประการที่ยากอย่างยิ่ง
ในการทำความเข้าใจ ข้อแรกคือสีของมัน เพราะว่าผม ‘เห็น’ มัน
เพราะฉะนั้นผมก็ต้องเห็นสีว่าเจ้าสิ่งนั้นมีสีขาวหรือสีอื่นใด แต่ไม่ว่าผมจะ
พยายามนึกเท่าไรผมก็ไม่สามารถเรียกภาพในหัวขึ้นมาชัด ๆ ได้เลยว่าเจ้า
เสาแสงอันนั้นมีสีอะไร ผมลองวาดภาพในหัวเป็นสีฟ้า สีทอง สีม่วง สี
แดง แต่ไม่ว่าจะลองสีไหนก็ดูจะไม่ใช่สักสี มันเป็นไปได้อย่างงี้ที่เราได้เห็น
อะไรสักอย่างจะจางหายไป แต่หลังจากนั้นก็กลับไม่อาจจะนึกย้อนภาพ
ของสิ่งที่เห็นกลับมาได้อีกเลย ผมพยายามหาคำอธิบายจนเลิกพยายามไป
แล้วสำหรับข้อนี้ ส่วนอีกข้อคือมุมของมัน เจ้าเสาแสงอันนั้นไม่ได้วางตั้ง
ฉากอยู่บนพื้น แต่ในทันทีที่ผมให้คำอธิบายวรรคที่แล้วเสร็จ ผมก็ต้องรีบ
ขยายความต่อเลยว่าคำอธิบายก่อนหน้านี้เป็นคำอธิบายที่ผมคิดขึ้นในยาม
นึกย้อนความทรงจำถึงสิ่งที่เห็น แต่สิ่งที่ผมรู้สึกอย่างแท้จริงในตอนนั้นก็คือ
ว่า เจ้าเสาแสงอันนั้นมันดูเหมือนจะตั้งวางในแนวตั้ง แต่พื้นใต้มันต่างหาก
ที่ถูกกลับไม่อยู่ในแนวราบ: ห้องทั้งห้องดูเหมือนกับจะเอียงกระเท่เร่ไปทางฝั่ง
หนึ่ง รวากับเป็นห้องใต้ห้องเรือสลักลำ อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกที่เกิดขึ้น
จากภาพที่เห็นก็คือว่า เจ้าเสาแสงอันนี้วางตัวอ้างอิงอยู่กับแนวราบอื่นใด
สักอย่าง อยู่กับระบบทิศทางอะไรสักระบบที่แตกต่างออกไป ที่มีรากฐาน
อยู่นอกโลก และการที่มันมาปรากฏตัวต่อหน้าผมส่งผลให้ผมได้สัมผัสรู้สึก

ถึงเจ้าระบบต่างดาวที่ว่า ขณะเดียวกันก็สกัดขวางแนวราบของพื้นโลกจาก
ประสาทรับรู้ของผม

ผมไม่มีความสงสัยใด ๆ สักนิดว่าผมกำลังมองเห็นเอลดิลตนหนึ่งอยู่ใน
ในตอนนั้น และเกือบจะไม่สงสัยโดยสิ้นเชิงว่าผมกำลังมองเห็นอาร์คอน⁴
แห่งดาวอังคาร โอয়ারซ่าแห่งมาลาคานดร้า และในตอนนี้ ในตอนที่ผมได้
พบกับโอয়ারซ่าเข้าจริง ๆ จิตใจของผมไม่ได้อยู่ในสภาพตื่นตระหนกอย่าง
น่าสังเวชเช่นก่อนหน้านั้นอีกต่อไปแล้ว แต่ก็จริงอยู่ที่ว่าความรู้สึกของผม
มันค่อนข้างไม่โสมมสักนิดในหลาย ๆ แง่มุม ข้อเท็จจริงที่ว่าร่างของโอয়ার-
ซ่านั้นไม่ใช่สิ่งมีชีวิตอย่างเห็นได้ชัด—การที่ได้รู้เห็นอย่างชัดแจ้งว่า
ความรู้สึกนึกคิดอันทรงภูมิปัญญาอย่างใดอย่างหนึ่งสถิตอยู่ในเจ้าเสาแสง
ทรงกระบอกเนื้อเนียนเบื้องหน้าผม แต่ภูมิปัญญาที่ว่ากลับไม่มีความ
เกี่ยวข้องกับเสาแสงที่มันประกอบอยู่ในลักษณะเดียวกับที่ความรู้สึกนึกคิด
ของคนเราเกี่ยวข้องกับสมองและระบบประสาทของเรา—นำมาซึ่ง
ความรู้สึกปั่นป่วนว่าวุ่นใจอย่างรุนแรง^[*1] สมองคนเราไม่อาจนำเอาสิ่งที่ได้
เห็นได้รู้มาจัดจำแนกเข้าตามประเภทตามระบบในหัวเราได้ การตอบสนอง
ทางความคิดที่ตามปกติคนเรามีต่อสิ่งมีชีวิตสักอย่างหรือต่อวัตถุไม่มีชีวิตสัก
ชิ้นนั้นกลับไม่สามารถถูกนำมาใช้ในที่นี้ได้เลย แต่ในอีกทางหนึ่ง บรรดา

⁴ Archon: (ภาษากรีก) แปลว่า ผู้นำ ผู้ปกครอง เป็นชื่อตำแหน่งผู้ปกครองในยุครีกโบราณ ในสมัยคริสตกาล ชื่อนี้
ถูกนำมาใช้ในลัทธิไญยนิยม (ลัทธิขอลสติก) เพื่อเรียกผู้ปกครองทั้งเจ็ดแห่งห้วงสวรรค์ทั้งเจ็ด ซึ่งถูกเชื่อมโยงเข้ากับดาว
เคราะห์ต่าง ๆ ทั้งเจ็ดดวงที่คนสมัยนั้นรู้จัก อันรวมถึงโลกและดวงจันทร์ด้วย

ความรู้สึกเคลือบแคลงใจทั้งหลายที่มีอยู่ก่อนที่จะเดินเข้ามาถึงกระท่อมแห่งนี้ ทั้งความสงสัยว่าเจ้าสิ่งมีชีวิตพวกนี้เป็นมิตรหรือศัตรูกันแน่ ทั้งความสงสัยที่ว่าแรนซัมเป็นผู้บุกเบิกหรือหมู่ให้เขาต้มกันแน่ ได้ต่างจางหายไปจากใจในระหว่างนั้น ตอนนีหวัคคิดผมกำลังหันไปกลัวเรื่องอื่นแทน ผมรู้สึกมั่นใจว่าเจ้าสิ่งมีชีวิตตรงหน้านั้นเป็นสิ่งที่เราจำแนกว่าเป็น ‘ฝ่ายดี’ แต่ผมกลับรู้สึกไม่ค่อยมั่นใจขึ้นมาว่าผมชอบ ‘ความดี’ มากเท่าที่ผมเคยคิดหรือเปล่า เหตุการณ์ตอนนี้เป็นประสบการณ์ที่แย่สุด ๆ トラบเท่าที่คุณหวาดกลัวอะไรสักอย่างที่คุณถือเป็นการชั่วร้าย คุณก็ยอมจะคงความหวังเอาไว้ในใจได้ว่าความดีจะมาช่วยกอบกู้คุณในที่สุด แต่ถ้าคุณกลับต้องพยายามกระเสือกกระสนดิ้นรนในยามเผชิญหน้ากับความดิงาม ผมยังรู้สึกว้าไอ้ความดิงามที่ได้เจอก็ให้ความรู้สึกเลวร้ายพอ ๆ กับความชั่วร้ายอีกล่ะ จะเป็นยังไงล่ะถ้าอาหารที่ได้รับมากลายเป็นของที่คุณกินไม่ได้ จะเป็นยังไงล่ะถ้าบ้านกลับเป็นที่ที่คุณไม่อาจจะอาศัยอยู่ได้ จะเป็นยังไงล่ะถ้าคนที่คอยปลอบโยนคุณกลับสร้างความอึดอัดใจให้กับคุณ ถ้าเช่นนั้นแล้วก็ยอมแปลว่าไม่มีวันที่ความช่วยเหลือใด ๆ จะมาถึงคุณ เจ้ามือเปิดไฟออกมาหมดทั้งสำหรับแล้วและคุณไม่มีทางไปต่อ ราวหนึ่งถึงสองวินาทีที่หัวผมวิ้งวอนอยู่ในสภาพที่ว่า เบื้องหน้าผมตรงนี้ตอนนี้ เศษเสี้ยวหนึ่งจากโลกใบอื่นที่ผมเคยคิดว่าผมหลงใหลใคร่ได้ไปเยือนมันมาตลอด ได้ก้าวข้ามพรมแดนระหว่างสองโลกและปรากฏตัวต่อหน้าสัมผัสทั้งห้าของผมในที่สุด แต่ผมกลับไม่รู้สึชอบมันสักนิด ผมอยากให้มันไปให้พ้น ๆ ผมอยากเว้นระยะห่าง

ให้ไกลจากมันที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ อยากจะเอาอ่าว ผ้าม่าน ผ้าห่มและ
กำแพงทั้งหลายมาทับกันคั่นระหว่างผมกับมัน แต่ถึงสติผมจะอยู่ในสภาพ
เจียนอยู่เจียนไปผมก็กลับไม่ได้สติแตกลงไปตอนนั้นตรงนั้นเสียเลย ช่างน่า
แปลกที่เจ้าความรู้สึกหมดหนทางกลับเป็นสิ่งที่ประคองสติผมเอาไว้ไม่ให้
เตลิดไปมากกว่านั้น สำหรับตอนนี้เห็นได้ชัดที่ผมติดกับอยู่กับเจ้าเสาสง
ข้างหน้า หมดเวลาที่จะพยายามดิ้นรนแล้ว การตัดสินใจว่าจะทำอะไรจะเกิด
อะไรขึ้นต่อจากนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับผม

จากนั้น รวากับเสียงสักเสียงที่ตั้งมาจากโลกอีกใบ ผมได้ยินเสียง
ประตูกระท่อมเปิดออก เสียงรอกเท้าบูทย่าลงบนพรมเซ็ดเท้าหน้าประตู
ผมได้เห็นเงาร่างสายหนึ่งทาบตัดทิวทัศน์สลัวมัวยามกลางคืนอยู่ที่ช่องประตู
เงาของร่างที่ผมจดจำแนกออกกว่าเป็นของแรนซัม คำพูดที่ไม่ใช่ทั้งเสียงของ
สิ่งมีชีวิตหรือเครื่องจักรดังออกมาจากเจ้าเสาสงต้นนั้นอีกครั้ง และ
แรนซัม—แทนที่จะเดินต่อเข้ามาในกระท่อม—ก็หยุดนิ่งเงจรจาโต้ตอบกับ
เจ้าเสาสงอยู่หน้าประตู ถ้อยเงจรจาของทั้งสองดำเนินไปด้วยภาษาแบบคำ
มากพยางค์สุดแปลกหูที่ผมไม่เคยได้ยินมาก่อน ผมจะไม่ขอแก้ตัวใด ๆ
ทั้งสิ้นกับความรู้สึกที่บังเกิดขึ้นในใจผม ยามที่ผมได้ยินเสียงที่ไม่ใช่มนุษย์
กล่าวกับเพื่อนของผม ขณะที่เพื่อนของผมก็ได้ตอบกลับไปด้วยภาษาพูดที่
ไม่ใช่ของมนุษย์ ที่จริงแล้ว ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตอนนั้นไม่ใช่สิ่งที่ควรอภัย
ให้ได้ แต่หากว่าคุณคิดว่าความคิดในหัวของผมในตอนนั้นมันไม่น่าจะ
เป็นไปได้ในสถานการณ์ขณะนั้น ผมคงจะบอกได้เพียงแค่ว่าคุณไม่เคยตั้งใจ

ศึกษาดำราประวัติศาสตร์หรือแม้แต่หวัคิตกะจิตกะใจของตัวเองละเอียดเท่าที่ควร ความรู้สึขงผมในตอนนั้นมันผสมผสานกันระหว่างความรู้สึกไม่พอใจ ความหวาดกลัวและความอิจฉาในหวัผม ผมอยากจะตะโกนออกไปว่า ‘เลิกพล่ามกับภูตรับใช้ของคุณได้แล้ว ไอ้คุณนักปลุกผี แล้วมาดูผมหน่อย’

สิ่งที่ผมพูดออกไปจริง ๆ คือ “โอ แรนซัม ขอขอบคุณพระเจ้าที่คุณมาได้”

[*1]

ในข้อความที่ผมเขียนเอาไว้ฉันพยายามถ่ายทอดสิ่งที่ผมคิดและรู้สึกในตอนนั้น เนื่องจากนั่นคือหลักฐานจากประสบการณ์ตรง แต่กระนั้นก็ยังมีความว่างอย่างเห็นได้ชัดให้เราได้พิจารณากันโดยละเอียดเกี่ยวกับรูปลักษณะที่ *เอลดีลัว* ปรากฏต่อประสาทสัมผัสของคนเรา ข้อพิจารณาอย่างจริงจังเดี่ยวที่มีคนเคยขบคิดเอาไว้เกี่ยวกับปัญหาข้อนี้ฉันสามารถหาได้จากผลงานในช่วงต้นยุคศตวรรษที่สิบเจ็ด สำหรับจุดเริ่มต้นของการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อนี้ผมขอแนะนำบทความดังต่อไปนี้จากผลงานของ Natvilcius (De Aethereo et asrio Corpore, Basel. 1627, II. xii.), *liquet simplicem flammam sensibus nostris subjectam non esse corpus proprie dictum angeli vel daemonis, sed potius aut illius corporis sensorium aut superficiem corporis in coelesti*

dispositions locorum supra cogitationes humanas existentis (‘ดูเหมือนว่าก้อนแสงกลมกลืนเป็นกลุ่มเดียวกันที่ประสาทสัมผัสของเรารับรู้ได้นั้นหาใช้ร่างกาย—ตามที่เรียก ๆ กัน—ของเทวดาหรือปีศาจไม่ หากแต่เป็นศูนย์รับความรู้สึกของร่างนั้นหรือเป็นพื้นผิวของร่างนั้นที่มีตัวตนอยู่ในลักษณะที่เหนือพ้นแนวคิดเรื่องการอ้างอิงตำแหน่งในอวกาศตามกรอบแห่งสวรรค์’) คำว่า ‘การอ้างอิงตำแหน่งในอวกาศตามกรอบแห่งสวรรค์’ นั้นผมคิดว่าเขาน่าจะหมายถึงสิ่งที่พวกเราเรียกว่า ‘ห้วงอวกาศหลายมิติ’ แต่ก็แน่นอนว่า Natvilcius⁵ ไม่มีความรู้อะไรเลยเกี่ยวกับหลักเรขาคณิตหลายมิติ แต่กระนั้นเขาก็กลับสามารถบรรลุข้อสรุปเชิงประจักษ์อันนักคณิตศาสตร์ในยุคหลังตั้งเป็นทฤษฎีขึ้นมา

⁵ Natvilcius เป็นนามปากกาสมมุติของบุคคลสมมุติ เป็นคำแผลงในภาษาลาตินจากภาษาแองโกลแซกซอนว่า Nat Whilk ที่แปลว่า “ฉันไม่รู้ใคร” ซึ่งผู้เขียน (ลูอิส) มักจะใช้นามปากกา Nat Whilk หรือย่อว่า N.W. เป็นนามแฝงเวลาตีพิมพ์บทกวี

บทที่ 2

ประตูกุกระแตกปิด (เป็นครั้งที่สองสำหรับคืนนี้) และหลังจากเดินความหาอยู่สักพัก แรนซัมก็เจอและจุดเทียนขึ้นมาเล่มหนึ่ง ผมหันไปมองรอบห้องเร็ว ๆ แต่ไม่เห็นใครคนอื่นนอกจากพวกเราสองคน วัตถุที่สะดุดตาที่สุดในห้องคือวัตถุสีขาวขนาดใหญ่ หนนี้ผมมองเห็นรูปร่างของมันได้อย่างละเอียด มันเป็นหีบขนาดใหญ่ที่มีรูปร่างเหมือนโรงศพที่เปิดอ้าอยู่บนพื้นฝาของเจ้าหีบใบนั้นวางอยู่บนพื้นข้าง ๆ มัน และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเจ้าหีบใบนี้แหละที่ผมเดินสะดุดในตอนแรก ทั้งฝาและหีบนั้นทำขึ้นจากวัสดุสีขาวอย่างเดียวกัน ลักษณะเหมือนน้ำแข็ง แต่ขุ่นกว่าและไม่มันวาวเท่า

“พระเจ้า ผมดีใจจริงที่ได้เจอคุณ” แรนซัมว่า เดินเข้ามาคว้ามือผมเขย่า “ผมหวังว่าจะสามารถไปรับคุณที่สถานีรถไฟได้ แต่ผมต้องจัดการอะไร ๆ หลายต่อหลายเรื่อง ก่อนที่จะมารู้ตัวในนาทีสุดท้ายว่าผมต้องไปทำธุระที่เคมบริดจ์ ผมไม่ได้ตั้งใจจะทิ้งให้คุณต้องเดินจากสถานีรถไฟมาที่นี่โดยลำพังเลย” จากนั้น เมื่อเขาเห็น—ผมเดานะ—ว่าผมจ้องหน้าเขาหนึ่งตาค้าง แรนซัมกล่าวเสริม “เดาว่าคุณ...ปลอดภัยดีใช่ไหม คุณฝ่าผ่านการโจมตีโดยไม่บาดเจ็บอะไรนะ”

“การโจมตีอะไร ผมไม่เข้าใจ”

“ผมเดาว่าคุณคงจะเผชิญความยากลำบากบางประการในการเดินทางมาที่นี่”

“อ้อ ไอนั้นเองเธอ!” ผมร้อง “คุณจะบอกว่ามันไม่ใช่เพราะ
ประสาทผมมันสั้นผวาไปเองหรือ มีอะไรขวางทางผมอยู่จริง ๆ ไน้เธอ?”

“ใช่แล้ว พวกนั้นไม่ต้องการให้คุณมาอยู่ที่นี้ ผมกลัวอยู่เชื่อว่า
อะไรทำนองนี้จะเกิดขึ้น แต่ผมไม่มีเวลาพอจะไปจัดการอะไรกับมันได้ ถึง
อย่างไรก็เถอะผมค่อนข้างมั่นใจว่าคุณจะเอาตัวรอดผ่านมาได้”

“ที่ว่า ‘พวกนั้น’ นี้คุณหมายถึงพวก...เอลดีล่าของโลกนี้หรือ?”

“แน่นอนอยู่แล้ว พวกนั้นรู้ระแคะระคายว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น—”

ผมขัดจังหวะเขา “บอกตามตรงเลยนะ แรนซัม” ผมพูด “ผม
วิตกกังวลมากขึ้นเรื่อย ๆ เกี่ยวกับไอ้เรื่องทั้งหมดนี้ ความวิตกกังวลมันผุด
ขึ้นมาในหัวผมระหว่างผมเดินทางมานี้...”

“นั่นแหละ พวกนั้นจะยึดเหยียดอะไรต่อมิอะไรใส่หัวของคุณเต็มไป
หมด ถ้าคุณเปิดช่อง” แรนซัมกล่าวเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย “วิธีรับมือที่
ดีที่สุดก็คืออย่าไปสนใจมัน แล้วก็มุ่งหน้าต่อไปเรื่อย ๆ อย่าไปพยายามคิด
ตาม พวกนั้นชอบใช้วิธีลวงให้คุณหลงวนเวียนอยู่กับการหาข้อโต้แย้งไม่
สิ้นสุด”

“แต่ ฟังผมก่อนเถอะ” ผมกล่าว “นี่ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ นะ คุณ
มั่นใจจริง ๆ เหนียวว่าจำแห่งความมืดที่ว่า โอয়ারซ่าซัวซ่าแห่งเทลล์นี่มัน
มีตัวตนอยู่จริง คุณรู้แน่ชัดจริง ๆ เหนียวว่ามันมีชั่วอำนาจอยู่สองข้าง หรือรู้
แน่หนะหรือว่าพวกเรายู่ข้างไหน

อยู่ ๆ เขาก็ตัวตวยตามามองหน้าผมหนึ่ง ด้วยแววตาอ่อนโยนแต่น่า
เกรงกลัวอย่างน่าแปลกของเขา

“คุณกำลังสงสัยทั้งสองเรื่องที่ว่ามาอยู่จริง ๆ เหรอ” เขาถาม

“ผม...เปล่า” หลังจากหนึ่งคิดอยู่สักพัก ผมตอบกลับไปด้วยความรู้สึกอายหน่อย ๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีไร” แรนซัมกล่าวเสียงเข้มขึ้น “มาทานมื้อ
ค่ำกันเถอะ ผมจะอธิบายให้ฟังระหว่างรับประทานอาหาร”

“แล้วไอ้โง่พวกพวกนี้มันอะไรกัน” ผมถามระหว่างที่พวกเราย้าย
ไปยังห้องครัว

“นั่นคือยานพาหนะที่ผมจะใช้เดินทางนะ”

“แรนซัม!” ผมร้องลั่น “เขา—มัน—เอลดีลันัน คงจะไม่ได้จะมา
พาตัวคุณกลับไปยังมาลาคานดร้าหรอกนะ”

“เปล่าเลย!” แรนซัมตอบ “โธ่ ลูอิส คุณไม่เข้าใจ พาผมกลับไป
ยังมาลาคานดร้าอย่างงั้นเหรอ ถ้าเขายอมทำให้ก็ดีสิ! ผมยอมแลกด้วยทุก
อย่างที่ผมมีอยู่ในตอนนี้...เพื่อที่จะได้มองลงไปตามหุบเขาพวกนั้นอีกครั้ง
ได้เห็นสายธารสีน้ำเงินอ่อนทอดตัววนไปได้ผืนป่าอีกหน หรือเพื่อที่จะได้
กลับขึ้นไปสู่ยอดเขาเหล่านั้น เพื่อที่จะได้เห็นชาวซอร์นสักตนไกลลิ้นลงมา
ตามลาดเขา หรือเพื่อที่จะได้กลับไปอยู่ใต้ท้องฟ้ายามกลางคืนของที่นี่ใน
ตอนที่ดาวพฤหัสบดีกำลังลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า ส่องแสงสุกสว่างเกินกว่าจะมองดู
ได้ตรง ๆ โดยมีแถบดาวเคราะห์น้อยทั้งหลายส่องประกายราวทางช้างเผือก

อยู่เป็นฉากหลัง แต่ละดวงส่องแสงสว่างไสวพอ ๆ กับแสงของดาวศุกร์ที่เราเห็นจากบนพื้นโลก! แถมยังบรรดากลิ่นทั้งหลายนั้นอีก! ความทรงจำเหล่านี้แทบจะไม่เคยเลื่อนรางไปจากใจของผมเลย คุณคงจะคิดว่าความคิดถึงมันจะยิ่งรุนแรงในยามกลางคืน เวลาที่มาลาคานดร้าลอยขึ้นสูงบนท้องฟ้าให้เห็นได้ชัด ๆ แต่นั่นไม่ใช่ช่วงขณะที่ความคิดถึงมันพุ่งขึ้นมาแรงจนใจกระตุกหรือก มันเป็นช่วงหน้าร้อนต่างหาก: ในวันที่อากาศร้อนมาก ๆ บ่อยครั้งที่ผมจะเงยหน้าขึ้นไปมองบนฟ้าและคิดว่าข้างบนนั่น โลกออกไปหลายล้านไมล์ ในสถานที่ที่ผมไม่มีวัน ไม่มีทางที่จะหวนกลับไปหาได้ มันมีโลกใบหนึ่งที่ผมรู้จัก นึกถึงดอกไม้ยักษ์ที่โตบานอยู่ที่เมลดิลอร์น นึกถึงเพื่อน ๆ ของผมที่ใช้ชีวิตของพวกเขาต่อไป เพื่อน ๆ ที่จะเต็มใจต้อนรับการกลับไปของผม ไม่หรอก ผมไม่ได้โชคดีขนาดนั้นหรอก ผมไม่ได้จะถูกส่งตัวไปยังมาลาคานดร้า แต่เป็นเพเรลานดร้าต่างหาก”

“นั่นคือดาวที่พวกเราเรียกว่าดาวศุกร์ใช่ไหม”

“ใช่แล้ว”

“และคุณบอกว่าคุณกำลังจะถูกส่งตัวไปที่นั่น”

“ใช่ และถ้าคุณยังจำได้ ก่อนที่ผมจะเดินทางกลับจากมาลาคานดร้า โอयरซ่าบอกผมเป็นนัย ๆ ว่าการที่ผมไปเยือนมาลาคานดร้าอาจจะเป็นจุดเริ่มต้นของช่วงตอนใหม่ในช่วงชีวิตของระบบสุริยจักรวาล—อาณาเขตแห่งอาร์บอล เขาบอกว่า มันอาจจะหมายความว่า การถูกแยกอยู่โดด

เดี่ยวของโลกของเรา การโอบล้อมกักกันทุกคนดร้ากำลังใกล้จะถึงจุดสิ้นสุด”

“ใช่ ผมจำได้”

“ก็นะ มันดูเหมือนว่าอะไรสักอย่างในทำนองที่ว่ากำลังดำเนินไปข้อหนึ่งที่แน่ ๆ ก็คือว่าอิทธิพลของทั้งสองข้างตามที่คุณเรียกพวกเขาจะนะ กำลังเริ่มปรากฏตัวให้เห็นอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้นบนโลก ในลักษณะที่แยกขั้วแบ่งข้างกันอย่างชัดเจน เห็นได้จากกิจการทั้งหลายที่มนุษย์เราทำ เหมือนกับว่าจะเผยแพร่ธาตุแท้ของพวกเขาให้เห็นผ่านพวกเราชัดเจนมากยิ่งขึ้น”

“ข้อนี้ผมเข้าใจได้”

“ส่วนอีกข้อก็คืออาร์คอนแห่งความชั่ว โอয়ারซ่าผู้คดของโลกกำลังวางแผนการโจมตีอะไรสักอย่างบนเพเรลานดร้า”

“แต่ว่าเขาหลุดออกไปสร้างความปั่นป่วนแบบนั้นในระบบสุริยจักรวาลได้หรือ เขาไปถึงที่นั่นได้หรือ”

“นั่นแหละประเด็นละ เขาไม่สามารถไปที่นั่นได้ด้วยตนเอง ด้วยร่างแสงหรืออะไรก็ตามที่เราเรียกกันนั้น อย่างที่คุณรู้ เขาถูกขับไล่กลับมาติดแหงกอยู่ภายใต้อาณาเขตของโลก นานหลายศตวรรษก่อนที่จะมีมนุษย์คนใดเริ่มใช้ชีวิตบนดาวเคราะห์ดวงนี้ด้วยซ้ำไป ถ้าเกิดเขาพยายามจะบุกออกไปข้างนอกเกินขอบเขตวงโคจรของดวงจันทร์เมื่อไหร่ เขาก็จะถูกขับไล่กลับเข้ามาอีกโดยกองกำลังหลัก แต่นั่นมันเป็นสงครามในอีกคนละ

ลักษณะกันเลย และคุณกับผมต่างไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้มากไปกว่าที่หมัดสักตัวจะมีส่วนช่วยในการปกป้องกรุงมอสโกนั้นแหละ ไม่หรอก เขาจะต้องพยายามโจมตีเพเรลานดร้าด้วยวิธีการอื่นแทน”

“แล้วงานนี้คุณไปมีส่วนอะไรกับเขาตรงไหนล่ะ”

“ตอบง่าย ๆ เลยนะ ผมถูกส่งให้ไปที่นั่น”

“ถูกส่ง...โดยโอয়ারซ่าสินะ”

“เปล่า คำสั่งตกทอดจากชั้นสูงกว่านั้นตามสายบังคับบัญชา เป็นแบบนั้นทั้งแหละ—คุณก็รู้—ในระยะยาว”

“แล้วคุณต้องทำอะไรล่ะ เมื่อคุณไปถึงที่นั่นแล้ว”

“ผมยังไม่ได้รับคำสั่งในขั้นนี้เลย”

“ที่คุณไปนี่เป็นผู้ร่วมขบวนไปกับโอয়ারซ่าเธอ”

“โอ เปล่าเลย โอয়ারซ่าจะไม่ไปที่นั่นหรอก เขาแค่จะขนส่งตัวผมไปที่ดาวศุกร์ พาผมไปส่งที่นั่น หลังจากนั้น เท่าที่ผมทราบนะ คือผมต้องลุยเดี่ยว”

“แต่เดี๋ยวก่อนสิ แรนซัม ผมหมายความว่า...” เสียงของผมหายไป
ในลำคอ

“ผมรู้!” เขากล่าวเสียงใส ด้วยรอยยิ้มประจำตัวที่เห็นแล้วโกรธนานไม่ค่อยลง “คุณกำลังรู้สึกว่ามันไม่เป็นเหตุเป็นผลเอาเสียเลย ดอกเตอร์เอลวิน แรนซัม เตรียมตัวออกเดินทางไปสู่รบปรบมือกับเหล่า

เทวดาตกสวรรค์และชุมอำนาจนอกโลก^๖ แต่เพียงลำพัง คุณอาจจะกำลัง นึกสงสัยอยู่ด้วยซ้ำว่าผมกำลังมีอาการหลงผิดคิดตนเชื่องอะไรอยู่หรือเปล่า”

“ผมไม่ได้คิดอะไรแบบนี้หรอก” ผมตอบไป

“แหม แต่ผมคิดว่าคุณคิดนะ ถึงอย่างไรนั่นก็คือสิ่งที่ผมคิดมาตลอดนับตั้งแต่ภารกิจที่ว่านี้ถูกมอบหมายให้กับผม แต่ถ้าคุณลองคิดดูดี ๆ แล้ว มันแปลกประหลาดกว่าสิ่งต่าง ๆ ทั้งหลายที่เราต้องทำกันอยู่ในทุกวัน มากแค่ไหนเชียว เวลาที่คัมภีร์ไบเบิลใช้คำพูดคล้าย ๆ กันนี้เวลาอธิบายถึงการต่อสู้กับเหล่าศักดิ์เทพและอิทธิเทพและตัวตนอันเหนือธรรมชาติอันต่ำช้าทั้งหลาย (เกือบลืมนึกไป คำแปลที่พวกเรามีอยู่ในหัวข้อนี้มันชวนให้เข้าใจคลาดเคลื่อนอย่างยิ่ง) นั่นก็หมายถึงการที่คนธรรมดาสามัญทั้งหลายนี้แหละที่ต้องเป็นฝ่ายลุกขึ้นสู้”

^๖ เหล่าเทวดาตกสวรรค์และชุมอำนาจนอกโลก: Principalities and powers; Principalities/ powers นั้นต่างเป็นชั้นหนึ่งใน 9 ลำดับชั้นของทูตสวรรค์ตามคติศาสนาคริสต์ ทูตสวรรค์ทั้งเก้าคณะนี้จะจำแนกออกเป็นสามวงค์ (เอก โท ตรี) และเรียงตามลำดับได้ดังนี้

ชั้นเอก	ชั้นโท	ชั้นตรี
● คณะเซราฟิม (Seraphim)	● คณะหัวหน้า (ชาติตีย-เทพ Dominations)	● คณะปกครอง (ศักดิ์-เทพ Principalities)
● คณะเครูบหรือ เซรูบ (Cherubim)	● คณะคุณธรรม (ธรรมเทพ/ความดี Virtues)	● คณะอัครทูตสวรรค์ (Archangels)
● คณะบัลลังก์ หรือ อาสนเทพ/โอพานิม (Thrones)	● คณะอำนาจ (อิทธิเทพ Powers)	● คณะทูตสวรรค์ (Angels)

ในที่นี้ ผู้แปลดัดแปลง Principalities and powers ในวรรคแรกจาก “ศักดิ์เทพและอิทธิเทพ” เป็น “เหล่าเทวดาตกสวรรค์และชุมอำนาจนอกโลก” แทน และใส่หมายเหตุไว้เพื่ออธิบาย

“ผมเห็นด้วยที่คุณว่า” ผมตอบ “แต่นั่นมันต่างออกไป ข้อความพวกนั้นหมายความว่าความขัดแย้งทางศีลธรรมต่างหาก”

แรนซัมเงยหน้าอ้าปากหัวเราะลั่น “โถ ลูอิสเอ๋ย ลูอิส” เขาว่า “คนแบบคุณนี่หาไม่ได้อีกแล้วจริง ๆ!”

“คุณจะพูดยังไงก็แล้วแต่เถอะ แรนซัม มันมีข้อแตกต่างอยู่จริง ๆ นะ”

“ก็ใช่ มันมี แต่ไม่ใช่ข้อแตกต่างอย่างที่ทำให้คนที่เชื่อแบบนั้น เชื่อว่าพวกเราคนใดคนหนึ่งต้องลุกขึ้นสู้ กลายเป็นพวกหลงผิดคิดเชิงต่อต้านอย่างใด ผมจะบอกให้นะว่าผมมองเรื่องนี้ยังไง คุณไม่สังเกตบ้างหรือว่าไอ้สงครามเล็กจ้อยของพวกเราที่กำลังดำเนินไปอยู่บนโลกเนี่ย มันก็มีขั้นตอนต่าง ๆ กันไป และในระหว่างที่สงครามดำเนินไปในขั้นหนึ่งช่วงหนึ่ง ผู้คนทั้งหลายก็มักจะคิดและประพฤतिकันจนเป็นปกตินิสัยว่าไอ้ช่วงนั้นขั้นที่ว่านั้นจะดำเนินไปเช่นนั้นเป็นการถาวร แต่ในความเป็นจริงแล้วสงครามมันกำลังดำเนินไปเรื่อย ๆ และเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ตลอดเวลา และทรัพย์สินสมบัติใด ๆ ที่คุณมีหรืออันตรายใด ๆ ที่คุณกำลังเผชิญอยู่ในปีนี้นั้นจะแตกต่างกันอย่างมากกับปีก่อนหน้า และตรงนี้แหละ ไอ้ความคิดของคุณที่ว่าชาวบ้านชาวช่องธรรมดาสามัญจะไม่มีวันต้องเผชิญหน้ากับเหล่าเอลดีล่าแห่งความมืดในรูปลักษณะใด ๆ ทั้งสิ้น เว้นแต่เผชิญหน้ากันในทางจิตวิทยา หรือในทางศีลธรรม อย่างเผชิญกับอบายมุขทั้งหลายอะไรพวกนั้น ก็เป็นแนวคิดที่เป็นจริงแค้ในช่วงหนึ่งขั้นหนึ่งของสงครามที่ดำเนินไปในระดับ

จักรวาลเท่านั้น ในช่วงของการโอบล้อมกักกันครั้งใหญ่ ช่วงที่เป็นต้นกำเนิดชื่อเรียกดาวเคราะห์ของพวกเราว่าทุลคานดร้า *พิภพไร้เสียง* แต่ลองคิดดูสิว่าเจ้าช่วงที่ว่ากำลังผ่านพ้นไป ในช่วงต่อไปของสงคราม มันอาจจะเป็นหน้าที่ของทุกคนที่ต้องลุกขึ้นสู้ในลักษณะที่แตกต่างไปจากก่อนหน้านี้”

“ผมเข้าใจแล้ว”

“อย่าเพิ่งคิดละว่าผมถูกเลือกให้ไปยังเพเรลานดร้าเพราะผมมีความพิเศษอะไรสักอย่างเหนือชาวบ้านชาวช่อง เราไม่มีทางเข้าใจหรือกว่าทำไมใครสักคนถึงถูกเลือกให้เข้ารับหน้าที่อะไรสักอย่าง บางทีอาจจะไม่มีวันเข้าใจได้แม้จะผ่านมานานหลังจากนั้นมากแล้วก็ตาม แล้วพอถึงเวลาที่เราเข้าใจว่าสาเหตุคืออะไร ตามปกติแล้วมันไม่ใช่เรื่องที่สมควรให้มานั่งทะนงตัวอย่างไร้สาระกับมัน แน่ละว่า สาเหตุที่ว่ามักจะไม่ใช่สิ่งที่ผู้ถูกเลือกจะมองว่านั่นคือคุณสมบัติหลักของตน ผมอยากจะคิดว่าสาเหตุที่ผมถูกส่งไปที่นั่นก็เพราะผลข้างเคียงจากการที่ไอ้สองอันธพาลนั่นลักพาตัวผมไปส่งที่มาลาคานดร้า และได้ทำในสิ่งที่พวกนั้นไม่ได้ตั้งใจเอาไว้เลยสักนิด นั่นก็คือให้โอกาสแก่นุชย์สักคนที่จะได้เรียนรู้ภาษาของดาวดวงนั้น”

“ภาษาอะไรหรือที่คุณว่า”

“ก็ภาษา*ฮเรสซา-ฮแลบ*นะสิ ภาษาที่ผมได้เรียนบนมาลาคานดร้า”

“แต่คุณคงไม่คิดว่าพวกเขาจะพูดภาษาเดียวกันนี้บนดาวศุกร์ด้วยหรือกะนะ”

“นี่ผมยังไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้คุณฟังหรอกหรือ” แรนซัมกล่าว เอนตัวมาข้างหน้า ตอนนีเรานั่งกันอยู่ที่โต๊ะ และรับประทานมื่อค่ำ—เนื้อเย็นซิดเปียร์กับน้ำชา—เกือบจะเสร็จแล้ว “แปลกใจจังที่ผมยังไม่ได้เล่าให้คุณฟัง ผมเพิ่งค้นพบเรื่องนี้เมื่อสักสองสามเดือนที่แล้วนี่เอง และในทางวิทยาศาสตร์นี่ถือเป็นหนึ่งในข้อที่น่าสนใจมากที่สุดของเรื่องพวกนี้เลยทีเดียว ดูเหมือนว่าเราจะเข้าใจกันอย่างผิด ๆ ว่าภาษา*ฮเรลซัว-ฮแลป*นั้นเป็นภาษาพูดที่จำเพาะเจาะจงใช้กันบนดาวอังคาร จริง ๆ แล้วภาษานี้สมควรจะเรียกได้ว่า*ภาษาสุริยะดั้งเดิม ภาษา ฮแลป-เอริบอเลฟ-คอร์ดี*”

“ที่คุณพูดมานี้หมายความว่าอย่างไร”

“ผมหมายความว่า นั่นคือภาษาสามัญที่ใช้กันแต่เดิมในหมู่สิ่งมีชีวิตทรงปัญญาที่อาศัยอยู่ในดาวเคราะห์ต่าง ๆ ในระบบสุริยะของเรา: เฉพาะดาวเคราะห์ที่เคยมีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ ผมหมายถึงดาวเคราะห์ที่เหล่าเอลดิลเรียกกันว่า *พิภพเบื้องล่าง* แน่ละว่าดาวเคราะห์ส่วนใหญ่ในระบบสุริยะนั้นไม่เคยมีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ในอดีต และก็จะไม่มีสิ่งมีชีวิตใด ๆ ไปอาศัยอยู่บนดาวพวกนั้นได้ในอนาคต อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในลักษณะของการไปตั้งรกรากอยู่อาศัยอย่างที่เรารู้จัก ภาษาสุริยะดั้งเดิมหายสาบสูญไปที่ทุกคานดร้า หายไปบนโลกของเรา ตอนที่ไศกนาฏกรรมทั้งหลายที่ว่ามันเริ่มต้นขึ้น ไม่มีภาษาพูดของมนุษย์ที่เรารู้จักกันในปัจจุบันภาษาใดทั้งสิ้นที่มีรากฐานมาจากภาษาสุริยะดั้งเดิม”

“แล้วภาษาพูดอื่นอีกสองภาษาที่ใช้กันบนดาวอังคารละ จะว่ายังไง”

“ผมยอมรับนะว่าผมก็ไม่ค่อยเข้าใจรายละเอียดส่วนนี้ถ่องแท้สักแต่มีข้อหนึ่งที่ผมรู้แน่ อันเป็นสิ่งที่ผมเชื่อว่าผมสามารถหาข้อพิสูจน์ให้ได้ โดยอาศัยหลักการทางภาษาศาสตร์มาอธิบาย ภาษาพูดอีกสองภาษาที่วานั้นเป็นภาษาที่มีต้นกำเนิดเก่าแก่น้อยกว่าภาษา*ฮเรลซ่า-ฮแลป* โดยเฉพาะภาษา*เซิร์นนีเบอร์* ภาษาพูดของชาวซอร์น ผมเชื่อว่าเราสามารถใช้หลักทางภาษาศาสตร์มาพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าภาษา*เซิร์นนีเบอร์*นี้เป็นภาษาที่เพิ่งพัฒนาขึ้นมาใหม่ในช่วงยุคปัจจุบันของมาลาคานดร้า แต่คำว่ายุคปัจจุบันนี้ก็อิงกับมาตรฐานการนับเวลาของชาวมาลาคานดร้าเขาละนะ ผมสงสัยว่าต้นกำเนิดของภาษา*เซิร์นนีเบอร์*นี้น่าจะย้อนกลับไปอยู่ในช่วงยุคแคมเบรียน⁷ ของโลกโดยประมาณ”

“และคุณคิดว่าคนบนดาวศุกร์เขาจะพูดภาษา*ฮเรลซ่า-ฮแลป* หรือภาษาสุริยะดั้งเดิมที่ว่าเธอ”

“ใช่ ผมจะไปถึงที่นั่นโดยรู้ภาษาพูดที่ใช้กันดีอยู่แล้ว ซึ่งจะช่วยลดปัญหาอะไรหลาย ๆ อย่างได้มาก แต่ก็เหอะ ในฐานะนักภาษาศาสตร์ ผมรู้สึกเสียดายหน่อย ๆ”

⁷ Cambrian Period: ยุคแคมเบรียน (542-488 ล้านปีก่อน) เป็นธรณีกาลยุคแรกของมหายุคพาลีโอโซอิก เป็นยุคของแบคทีเรียและสาหร่ายสีเขียว บนพื้นดินยังว่างเปล่า สัตว์ยุคนั้นเป็นสัตว์มีกระดูกงออาศัยอยู่ในทะเล ได้แก่ ไทรโลไบต์ หอยสองฝา ฟองน้ำ และหอยทาก พิษส่วนใหญ่เป็นสาหร่ายทะเล เป็นต้น

“แต่คุณก็ไม่รู้อะไรเลยสักอย่างนะว่าคุณจะต้องไปทำอะไร หรือว่าสภาพของที่นั่นเป็นยังไง”

“ก็จริง ผมไม่รู้สักนิดว่าต้องไปทำอะไรบ้าง แต่คุณก็น่าจะรู้ว่ามันมีภารกิจบางประเภทที่เป็นเรื่องสำคัญคอขาดบาดตายที่ผู้ปฏิบัติการไม่ควรจะรู้อะไร ๆ เกี่ยวกับภารกิจที่ว่ามากเกินไปนักก่อนถึงวันจริง...หรือการต้องไปเจออะไรสักอย่างที่ผู้เจรจาอาจจะสื่อสารออกไปได้ไม่ดีเท่าที่ควรถ้าเกิดเขาเตรียมบทพูดไปก่อนล่วงหน้า ส่วนที่ว่าสภาพของที่นั่นจะเป็นยังไง ก็อีกเรื่องที่ผมไม่รู้ละเอียดนัก อากาศของที่นั่นค่อนข้างอบอูน ผมจะเดินทางไปที่นั่นโดยไม่สวมเสื้อผ้า นักดาราศาสตร์ของโลกไม่รู้อะไรสักอย่างเกี่ยวกับสภาพพื้นผิวของเพเรลันดร้า ชั้นบรรยากาศชั้นนอกของดาวศุกร์นั้นหนาเกินไป ดูเหมือนว่าปัญหาใหญ่มันอยู่กับข้อที่ว่าดาวดวงนั้นมีการหมุนรอบตัวเองหรือเปล่า และถ้าหมุน ด้วยระดับความเร็วเท่าไร ในข้อนี้มีแนวคิดอยู่สองค่าย มีนักดาราศาสตร์คนหนึ่งชื่อเซียพาเรลลี^๖ ที่คิดว่าดาวศุกร์ใช้เวลาในการหมุนรอบตัวเองแต่ละครั้งเท่ากับระยะเวลาที่ใช้ในการหมุนรอบอาร์บออล—ผมหมายถึงดวงอาทิตย์นะ แล้วก็นักดาราศาสตร์อีกคนที่เชื่อว่าดาวศุกร์ใช้เวลาสี่สิบสามชั่วโมงในการหมุนรอบตัวเองแต่ละครั้ง นี่ก็เป็นหนึ่งในหลาย ๆ เรื่องที่ผมจะได้ค้นพบ”

^๖ โจวานนี เซียพาเรลลี (ค.ศ.1835-1910) นักดาราศาสตร์ชาวอิตาลี